

XXX. évfolyam, 4. szám
2025. Nyári szám

A MUNKÁCSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZMEGYE LAPJA

ÚJ HAJTÁS

A SZÓ SZENTSÉGE

MI A HIVATÁS?

CSALÁDOK
JUBILEUMA

HÁZASSÁGBAN
MEGÉLT
ÉLETSZENTSÉG

EGYHÁZMEGYEI
ZARÁNDOKLATOK

A MEGSZENTELŐDÉS
ÚTJÁN

Egyházmegyénkben történt

Imacsoportok jubileumi zárándoklata

Egyházközségi munkatársak jubileumi zárándoklata

Forrás.itt másodszer

Roma közösségek jubileumi zárándoklata

Ballagás a Munkácsi Szent István Líceumban

Gyalogos zárándoklat és búcsú Antalócon

Magyar ajkú papok lelkigyakorlata

Karitásnap Beregszászban

A tartalomból:

A Szó szentsége	3. o.
Imaoldal	4–5. o.
A hívás kapcsolat	6–7. o.
A házasság, mint az életszentség útja	8-9. o.
Megszentelődés	
a házasságban	10–12. o.
Családok jubileuma	13–15. o.
Forrás.itt - másodsor	16. o.
Egyházmegyei zárándoklat Beregszászban	17. o.
Ballagás a Szent István	
Líceumban	18. o.
Zárándoklatok,	
lelkigyakorlatok	19–20. o.
Karításnap, virrasztás, búcsúk,	
jubileumok	21–24. o.
Ünnep Turjaremetén és Várkucsán	24. o.
Együtt a mennyország felé - Interjú	25. o.
Továbbadjuk gyermekeinknek	
– Interjú	26–27. o.
Keresd a békét és járj utána	
– Interjú II. rész	28–29. o.
Boldog Władysław Bukowiński	
II. rész	30–31. o.
Hírmorzák	32–34. o.
Mese	35. o.

KÉSZÜLT
A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR
Alap

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:

Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Molnár Mária Katalin (főszerkesztő),
Fehér Rita, Popovicsné Palójtay Márta,
Riskó Marianna (szerkesztők)

Tördelőszerkesztő:

Popovics Pál

Címlap és grafika:

Gyürki András

A szerkesztőség címe:

89600. Munkács, Mira u. 15.

Tel./fax: 0231-54670

E-mail: sajto.mrkp@gmail.com

Honlap: www.ujhajtás.net.ua

A Munkácsi Egyházmegye honlapja:

www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:

3T 199

Készült: ЦП ТЗОВ "Полі", Lemberg

1400 példány

A Szó szentsége

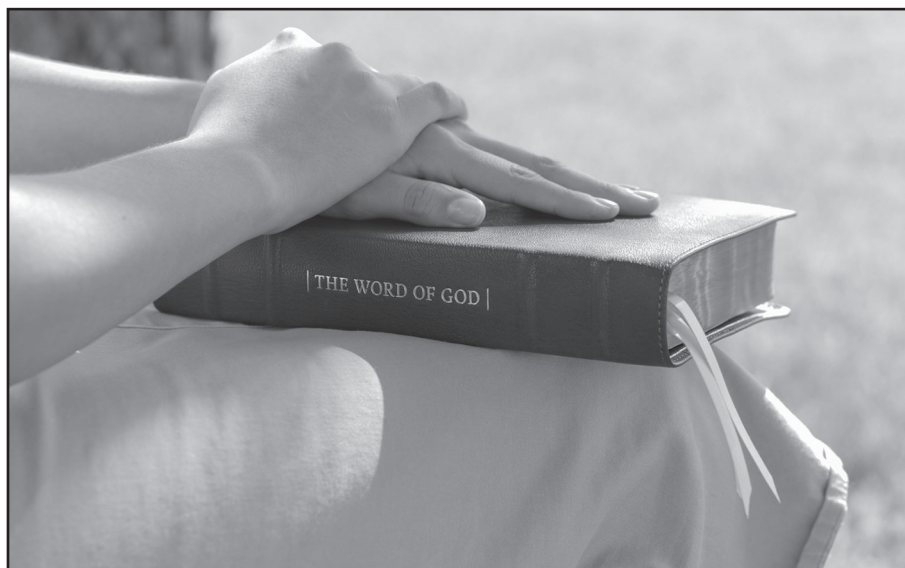
Isten, ha szól: terem. Nincsen üres szava. Amit mond, az van (jelen), mint ahogyan Ő is van. A sátán erre nem képes. Az Isten szava feltétlen, mint ahogy a szeretete is az. Hogyan különböztetjük meg tehát az Isten ígérését az ördögi hazugságtól?

Az Isten, ígérését nem alapozza illúzióra; mivel ígér, kimondja, mivel kimondja, valóság, számomra pedig beteljesülés. A sátán soha nem akarja, hogy ezt a beteljesülést válasszam, nem akarja, hogy a valóságot lássam, hogy a Teljesség felé haladjak, hogy megtaláljam, megtapasztaljam azt. Ezért vágyom sokszor arra, hogy máshol legyek, mint ahol most vagyok, mást tegyek, mint amit most teszek, mást érezzek, mint amit most érzek. Próbálja elterelni a figyelmemet a valóságtól. Azt akarja, hogy más-magam legyek s ne önmagam. Ezek a vágyak illúzióba, valótlan spekulációkba kergetnek és nyugtalanságot, bizonytalanságot, aggályoskodást, szétszakítottságot, megosztottságot, elégedetlenséget eredményeznek. Ezzel is elterelnek a valóságtól. Ezek az illúziók, valótlan gondolatok, érzések megakadályozzák, hogy igazi önmagamot és a körülményeknek, helyzeteknek, illetve mások lényének igazi magját lássam s elfogadjam; s ez nem beletörődést jelent. Ha a körülmények, helyzetek valóságos szükségleteit, mások lényének igazi magját s önmagam legmélyebb magját fogadom el, akkor a valóságot látom, amely túlmutat a körülményeken, helyzeteken, gondolatokon, másokon és önmagamon. Más szóval: istenképűségemet élem meg.

Ehhez azonban látás kell. Igazán látni. Tudatosan látni mindent, ami nem segíti a valóság meglátását, az Igazság szavának a befogadását. Látni azt, hogy szinte sosem a konkrét személynek vagy dolognak a valóságára válszok. Elvekre, ideológiákra, gondolkodási rendszerekre, gazdasági, politikai, pszichológiai, vallási rendszerekre, előre gyártott eszményekre reagálok. Látni a rossz fogalmaimat, amelyek torzítják a valóságot, ragaszkodásaimat, elő- és utóítéleteimet akár pozitívak, akár negatívak, címkéimet, amelyeket személyekre ráragasztok, kényszerképzeteket, feltételezéseimet s elhamarkodott következtetéseimet. Ráébredni arra, hogy mindezekon, mintegy szűrőn, átszűröm a gondolataimat, és ahelyett, hogy valóban gondolkodnék, ezekben gondolkodom.

Elcsendesedni és valóban hallgatni! Ha így teszek, akkor sorban előjön mindaz, ami akadályoz Isten közvetlen megtapasztalásában, az Ige igazi szentségének az ízeletében és szemlélésében. Ha ráébredek az Ige igazi szentségére, akkor tudom kifejezni magam igazi szavakkal és nem címkékkel, ítéletekkel stb., és akkor közelebb kerülök Hozzá.

Kvascsuk András
técsei plébános

„A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.”

Róm 5,6

„A remény nem optimizmus, nem is egy homályos pozitív érzés a jövővel kapcsolatban, hanem valami más. Ez nem illúzió vagy érzelem. Ez egy konkrét erény, egy életforma, amely konkrét döntéseket foglal magában. A reményt minden embernek a jó iránti elkötelezettsége táplálja.”

Ferenc pápa „A remény szentéve” könyv előszavából

Imádkozunk, hogy ez a jubileumi év szilárdítsa meg hitünket, segítsen felismerni a feltámadt Krisztust mindennapi életünkben, formáljon át, hogy a keresztény remény zárandokaivá válhassunk.

Ferenc pápa

A gyermek mindig reménység, egy országé, egy népé, a miénk – és az, aki hite által gyermekké tud lenni: Isten reménye a Földön.

Szent-Gály Kata

Istenem, Te nemcsak azt kívánod, hogy saját magunkat legyőző és minden álmunkon túlnyúló reményünk legyen, hanem azt egyenesen kötelességünk is teszed.

Akármilyen haszontalan is vagyok és nagy bűnös, mégis a mennyországba juthatok. Te megtiltod, hogy kétségbeessem. Milyen hálátlan, lanyha és gyáva vagyok, mennyire visszaélek a kegyelmeddel!

Istenem, Te mégis kötelességemmé teszed a reményt, hogy egyszer Nálad legyek és szeretettedben és szentségedben Téged dicsérjelek.

Charles de Foucauld

Miért csüggedsz el, lelkem,
miért háborogsz bennem
Bízzál Istenben,
mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!

Zsolt 42,12

Fölséges és dicsőséges Isten,
ragyogd be szívem sötétségét.
És adj nekem igaz hitet,
biztos reményt és tökéletes szeretetet,
érzéklet és értelmet, Uram,
hogy megtegyem a te szent és igaz parancsodat. Ámen.

Assisi Szent Ferenc imája a Keresztre feszített előtt

Micsoda öröm érezni a meghívást,
hogy a remény zárandokai legyünk!
Örömteli zárandokok, akik megújítják keresztségüket,
a feltámadt Krisztusban a mindennapi életünkben.
Atyám, ezt az időt úgy akarjuk megélni,
hogy a te Fiaddal, Jézussal együtt járjuk utunkat,
vállalva az önfeláldozás és a szolgálat keresztségét.
Tanúságot akarunk tenni hitünkéről!
Megmutatni a világnak, hogy hitünk nem hiábavaló.
Reményünk nem illúzió, fájdalomunk nem zsákutca.
Életünk egy utazás, egy zárandoklat,
egy személyt követve, Krisztust, aki az Élet forrása!
Azt ünnepeljük, hogy az élő Isten gyermekei vagyunk,
aki értünk munkálkodik és megáld minket,
akinek mindannyian szeretett gyermekei vagyunk.
Krisztus a mi utunk és célunk! Ámen

Ferenc pápa imája a remény zárandokaiért 2024. december 5-én

Minél inkább elsötétedik körülöttünk a világ idelelt,
annál inkább meg kell nyitnunk szívünket a felülről jövő fény felé.

Edith Stein

Amikor elfog a félelem,
emlékeztess
édes Jézusom,
hogy itt vagy velem,
közelebb hozzám, mint saját
lélegzetem, közelebb,
mint saját szívdobogásom.
Félelmeimet jobban megérted,
mint én magam, ezért bízom
Benned, és arra kérlek,
add meg a kegyelmet,
hogy úgy támogassak másokat
a félelem óráiban,
miként te támogatasz engem.
Ámen.

A remény megéléséhez „nyitott szemű miszticizmusra” van szükség, tudni, hogyan kell mindenhol meglátni a remény bizonyítékát, a lehetségesnek a lehetetlenbe való behatolását, a kegyelmet ott, ahol az látszik, hogy a bűn minden bizalmat megrontott.

Johann-Baptist Metz

LEON JOSEPH SUENENS BÍBOROS

Miért vagyok a remény embere?

Mert hiszem: Isten új arcot ölt minden reggel,
és most teremti a világot, nem valahol az elfelejtett múlt
kódében.

Ez készlet minden percben készen állni a nagy találkozásra.
Ez a kiszámíthatatlan Isten szereti gyermekeit, az embereket.
Ez reményem forrása.

A remény embere vagyok: nem emberi érvek,
nem természetes optimizmus táplálja bennem a reményt,
hanem egyszerűen hiszem, hogy a Szentlélek működik
az Egyházban és a világban, akár tudunk róla, akár nem.

A remény embere vagyok, mert hiszem:
a Szentlélek mindörökké a Teremtő Szellem,
aki minden reggel új szabadságot, örömet és bizalmat
hoz azoknak, akik befogadják.

A remény embere vagyok, mert tudom:
az egyház története hosszú,
s tele a Szentlélek csodáival.

Gondolatok a prófétákra és a szentekre, akik döntő
órákban a kegyelem csodálatos eszközei voltak,
s fénycsóvét vetítették elénk az útra.

Hiszek a Szentlélek meglepetéseiben.

Remélni kötelesség és nem fényűzés.

A remény nem álmodozás.

Ellenkezőleg: eszköz, hogy álmunkat valóra váltsuk.

Boldogok, akik álmodni mernek,

s álmukért kemény pénzzel fizetnek,

hogy testet öltsen az emberek életében.

A remény isteni erény, nem belőlünk fakad, nem egy
megátalkodott önmeggyőzés, hanem közvetlenül Istentől
származó ajándék. Gyakran vétkezünk a remény ellen,
amikor nosztalgiával és búskomorsággal merengünk a
múlton, amikor a boldogságra úgy gondolunk, mint vala-
mi eltemetett dologra. A remény ellen vétkezünk, amikor
elkeseredünk a bűneink miatt, elfeledve, hogy Isten irgal-
mas és nagyobb a szívünknel, mert Isten mindig megboc-
sát. Vétkezünk a remény ellen továbbá, amikor a remény
eltörli bennünk a tavaszt, amikor Isten szeretete többé már
nem örök tűz. A mai világnak pedig nagy szüksége van
erre a keresztény erényre, miként szüksége van a türelem-
re, mely szoros kapcsolatban áll a reménnyel. A remény
és a türelem együtt haladnak. A türelmes emberek a jó ta-
kácsai, kitartóan vágynak a békére, és a mindent azonnal
akarókkal szemben képesek türelemmel várakozni és így
át tudják vészelné a legsötétebb éjszakát is.

Ferenc pápa „Jézus Krisztus a mi reménységünk” katekéziséből

Uram, Istenem,
én reményem,
Hallgass meg engem!
Ne engedd,
hogy belefáradjak
keresésedbe.
Adj erőt, hogy mindig
És mindenütt
Arcod látására törekedjem.

Önts belém reményt,
hogy minden lépéssel
közelebb kerüljek Hozzád.
Te ismered erőmet
és gyöngeségeimet,
őrizd az egyiket,
és gyógyítsd a másikat!
Te juss eszembe mindenütt:
szeretnélek megismerni
és megszeretni.

Szt. Ágoston

Mária, Reménység Anyja, légy velünk!
Taníts minket, hogy az élő Istent hirdessük;
segíts tanúskodnunk Jézusról,
az egyetlen Üdvözítőről;
tégy minket szolgálatkészzé a felebarát iránt,
befogadóvá a rászorulókat iránt,
tégy az igazságosság megvalósítójává
és egy igazságosabb világ szenvedélyes építőivé;
járj közben értünk,
hogy úgy munkálkodjunk a történelemben,
hogy bizonyosak legyünk
az Atya tervének teljesedésében.

Az Új Világnak Hajnala, mutasd meg,
hogy a reménység anyja vagy,
és virrassz felettünk!

Virrassz az európai egyház fölött:
legyen az evangélium jó közvetítője;
legyen az igazi közösség helye;
teljesítse küldetését, mely arra szól,
hogy hirdesse, ünnepelje és szolgálja
a remény evangéliumát,
mindenki békéjére és örömére.

Béke Királynője, oltalmazd az emberiséget
a harmadik évezredben!

Virrassz az összes keresztény fölött:
járják hűségesen az egység útját
a kontinens egyetértésének kovászáként;
virrassz a fiatalok fölött,
akik a jövő reményei,
hogy nagylelkűen kövessék Jézus hívását.

Virrassz a nemzetek vezetői fölött:
a közös ház építését tekintse feladatuknak,
melyben megbecsülik
minden egyes ember méltóságát és jogait.

Mária, ajándékozd nekünk Jézust!
Segíts, hogy őt kövessük és őt szeressük!
Ő az Egyház, Európa és az emberiség reménye,
ő velünk és közöttünk él Egyházában.
Veled együtt mondjuk: „Jöjj el, Úr Jézus!” (Jel 22,20)
A dicsőség reménye, melyet ő árasztott a szívünkbe,
teremje meg az igazságosság és a béke gyümölcseit!
Szent II. János Pál pápa: Ecclesia in Europa apostoli buzdítás, Róma 2003

A hivatás kapcsolat

A nyár lehetőséget ad a kapcsolódásra, a feltöltődésre. Mindenki maga tudja, tapasztalja, hogy a pihenésnek melyik formája az, ami őt leginkább „kikapcsolja”. S mivel a lélek soha nem megy szabadságra, talán éppen a vakáció napjai azok, amelyek közelebb vihetnek Istenhez... Ebben adhat segítséget a következő írás.

Isten hívása nyomán abban, aki azt befogadja, kibimbózik és kivirágzik az élet. Isten gyújtja lángra szívében a szeretetet, és ez a természetfölötti szeretet ugyanolyan hatásokkal jár, mint az emberi szeretet, sőt még erősebbekkel és szebbekkel, kifinomultabb és gyengédebb érzelmekkel, éppen azért, mert ez a szeretet egy szemmel láthatatlan Valaki felé irányul.

Az Istenbe szerelmes egyén talán észre se veszi, hogy Ő belülről átalakítja, és olyan emberi-isteni teljesség felé vezet, amit a vele kapcsolatba kerülők azonnal érzékelnek. Élete már nem olyan, mint korábban. Számára minden – a család, a munka, a karrier – más jelentést nyer, viszonylagossá válik, és ez másokban értetlenséget is szülhet, vagy naivitással vádolhatják emiatt. Isten ugyanis felfedeztette és megtapasztaltatta vele szeretetét, és hasonlóan radikális és teljes szeretet-válaszra hívta őt. Már ebből is láthatjuk, hogy a valódi hivatás idegen mindennemű gyakorlatias életmódválasztástól, szokványos szempontokat követő jövőtervezéstől, ahogy például döntést hozunk arról, hogy ezt vagy azt a foglalkozást válasszuk-e.

A HIVATÁS UGYANIS LÉNYEGILEG KAPCSOLAT: SZEMÉLY ÉS SZEMÉLY, EGY EMBER ÉS ISTEN KÖZÖTT KIALAKULÓ KAPCSOLAT.

Az evangélium is így mutatja be szebbnél szebb történeteiben, ezért ezekből merítve fogom bemutatni a hivatás néhány jellemzőjét.

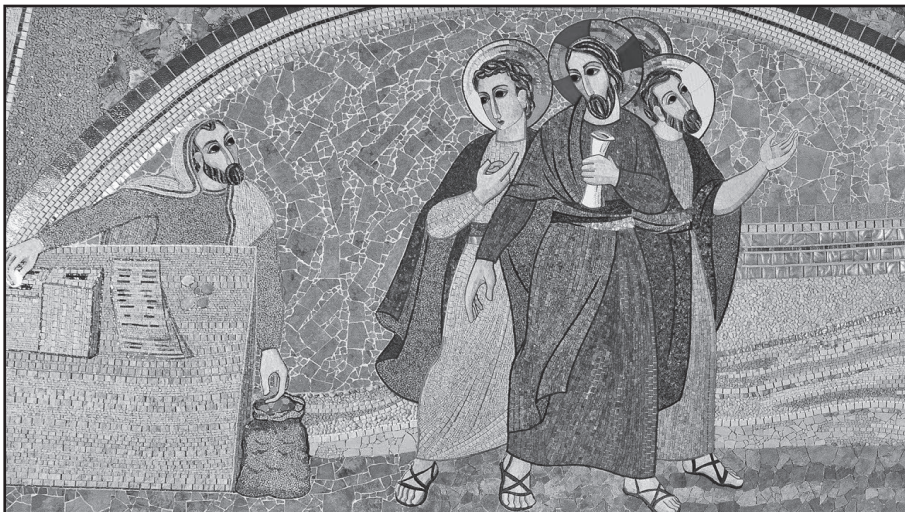
Kezdjük az apostolok meghívásával. Nyilvános életének kezdetén a Tibériás-tó mellett elhaladva Jézus meglátta Simont és Andrást, Jakabot és Jánost. Tudjuk az evangéliumból, hogy már korábban is ismerte őket, mert Keresztelő Szent János hozzá, a várva várt Messiáshoz irányította őket. Sőt, ketten közülük már házában is meglátogatták Jézust, de a meghívás pillanata még nem érkezett el. Ez a pillanat érkezik el most, amikor Jézus hívja őket. És ők „mindent elhagytak és követték őt.” (Mt 4,18–22; Lk 5,11) Mindent elhagytak. A családot: Jakab és János édesapjukat, Péter a feleségét és a gyerekeit. Elhagyták a tulajdonukat is: a hálóikat és a hajójukat, minden vagyonukat. Számmunkra nagyon mély üzenetet hordoz, hogy ők mindent elhagytak: azt tanítja, hogy ők szabadon és teljesen átadták magukat Annak, aki őket személyesen kiválasztotta, és meghívta. Ez teszi őket méltóvá és alkalmassá különleges hivatásukra, arra, hogy megalapítsák az Egyházat, hogy élő oszlopai legyenek, apostolai, akiknek szolgálata a püspökökben folytatódik a századok során.

Kik voltak Jézus e legelső tanítványai? Feltételezhetjük, hogy a közép osztályhoz tartoztak, bizonyos értelemben tehát jómódúak voltak, hiszen egy kis vállalkozás tulajdonosai vol-

tak. Semmi nem maradt viszont fenn arról, mennyire voltak tanultak és milyen vallási életet éltek. Valószínűleg az akkori szokás szerint, mint minden más zsidó kisgyermeket, őket is bevezették az Írások tanulmányozásába, és jártak a zsinagógába. De Pált leszámítva, aki egyébként is csak később csatlakozik, egyikük sem tartozott valamelyik jelentős rabbinikus iskolához, és nem tűntek ki se képességeikkel, se sajátos megbízatással.

Más volt a helyzete azonban Máténak. Máté vámos volt, az volt a foglalkozása, hogy beszedje az adókat. A vámosok nem voltak népszerűek a zsidók között, mert munkájukkal a római hatalom cinkosáivá váltak, ezért kollaboránsnak tekintették őket, és azért sem, mert rengeteg sikkasztást és visszaélést követtek el. Jézus mégis hívja őt is: „Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert, aki a vámnál ült. Máténak hívták. Megszólította: »Kövess engem!« Az fölkelt és követte őt” (Mt 9,9).

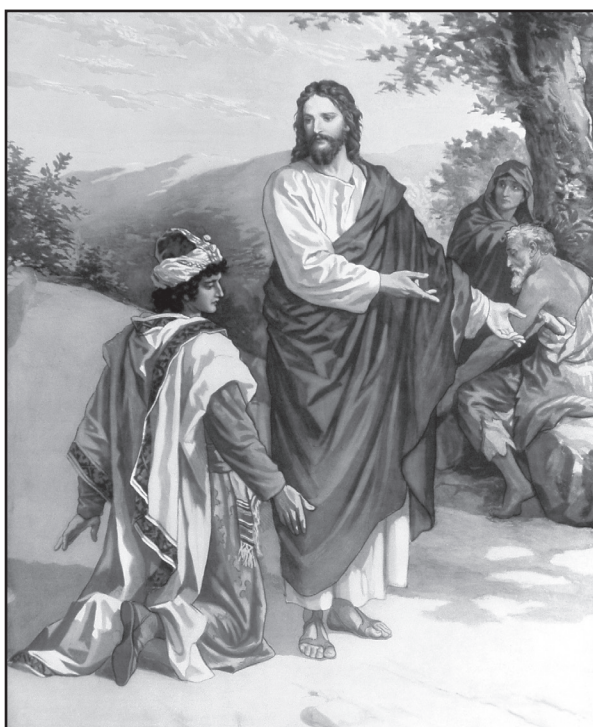
Érdemes a tizenkettő közül még egy apostol meghívására kitérni, mégpedig Júdáséra. Tudjuk az evangéliumokból, hogy Júdás pénzéhes ember volt, olyannyira hogy nyeregszékéből képes volt elárulni Jézust, aminek beláthatatlan következményei lettek, és ami a kétségbeesésbe haj-

totta őt (Vö. Mt 27,3–5). Péter is eljutott más értelemben az árulásig (vö. Mt 26,69–75), de ő nem vesztette el a reményét, mert olyan erős volt Jézus iránti szeretete és bizalma, hogy volt ereje bocsánatot kérni. Látjuk tehát, ahogy ebből a tizenkét meghívásból (mint kis magokból) kibontakozik az összes lehetséges hivatás.

**BIZONYOS ÉRTELEMBEN
UGYANIS A TIZENKÉT APOSTOL
AZ EGÉSZ MEGÚJULT EMBERI-
SÉGET KÉPVISELI, ŐK AZ ÚJ
IZRAEL, AZ EGYHÁZ TIZENKÉT
TÖRZSÉNEK VEZETŐI, AMIRŐL
A JELENÉSEK KÖNYVE BESZÉL
(VÖ. JEL 21,9–14).**

Az eddig bemutatott meghívásokra pozitív válasz érkezett. Van azon-

ban egy, amiről az evangélium részletesen beszámol, és amire elutasítás volt a válasz. Ez a gazdag ifjú meghívása. Egy minden bizonnyal rendes fiatalember, aki már ismerte Jézust, odalép hozzá és megkérdezi tőle, mit kell tennie, hogy elnyerje az örök életet. Jézus a parancsolatok megtartására biztatja, ahogy az az Öszövecségben meg van írva, és melyeknek szíve az Isten iránti és a felebarát iránti szeretet. Tudjuk, mit válaszolt a fiú: „Mester! Ezeket mind megtartottam ifjúságom óta.” Márk evangélista finom érzékkel jegyzi meg: „Jézus rátekintett, megkedvelte őt” (Mk, 10,20). Természetesen Jézus már korábban is kedvelhette ezt az ifjút, de akkor egy különleges szeretet ébredt benne iránta, ami arra készítette, hogy személyesen hívja őt: „Egynek vagy még híjával: menj, add el, amid van, s add a szegényeknek, akkor kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, kövess engem!” (Mk 10,21).

Ez tulajdonképpen ugyanaz a hívás, amivel Jézus az apostolok felé is fordult. Milyen más azonban a válasz rá! Az ifjú – számol be róla az evangélium – képtelen volt elszakadni vagyonától, és így szomorúan távozott. Ekkor mondja Jézus elhíresült szavait: „Könnyebb a tevének átmenni a tűfokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.” Az apostolok

zavarodottan kérdik tőle: „Akkor hát ki üdvözülhet?” Jézus pedig így válaszol: „Embereknek lehetetlen ez, de Istennek nem; mert Istennek minden lehetséges” (Mk 10,25–27). Ebből a tömör elbeszélésből világosan látszik, hogy az ifjú miért nem akarja követni Jézust. Azért, mert gazdag volt, nagy vagyona volt.

**AZÉRT JELENT AKADÁLYT A
VAGYON, MERT TULAJDONO-
SÁT TÚLZOTT ÖNBECSÜLÉSRE
KÉSZTETI, ÚGY ÉREZHETI,
HATALOMMAL BÍR ÉS ELEGEN-
DŐ ÖNMAGÁNAK, ÉS EZZEL
EGYÜTT KIFEJEZETLEN VAGY
REJTETLEN ELVÁRJA, HOGY A
TÖBBIEK TISZTELJÉK ÉS FÉLJÉK
ŐT.**

Mi is beleeshetünk abba a hibába, hogy gazdagnak érezzük magunkat, noha nincs jelentős vagyonunk. Mégpedig azért, mert nem szakadunk el önmagunktól, a megélt emberi tapasztalatainktól, a műveltségünkötől, a felkínált karrierlehetőségektől. Mindezek ugyanis olyan vagyonná válhatnak, mely lassan-lassan szívünkbe férkőzve végül elfolytja Isten igazi, mély hívását, és megakadályozza a választ.

A gazdag ifjú evangéliumi története még egy lényeges elmélkedési témát nyújt számunkra. Tegyük fel a kérdést: milyen következményekkel jár, ha valaki nem válaszol a meghívásra? Néhányan úgy vélik, Isten hívása olyan nyilvánvaló és egyértelmű, hogy kutya kötelességünk követni azt. Ez minden bizonnyal igaz, én mégis úgy vélem, Jézus záró szavai: „Embereknek lehetetlen ez, de Istennek nem; mert Istennek minden lehetséges”, felcsillantják a nem várt megbocsátás és megváltás reményét.

Az is kiderül azonban ezekből a szavakból, hogy Isten hiteles és szabad választ vár tőlünk. Nem félelemből vagy más emberi megfontolásból kell követnünk őt, hanem csak Érte, a tőle elsőként felénk érkező szeretetére való válaszként. A meghívás így válik valóságos hivatássá, amiben már benne van a meghívott válasza is.

Forrás: ujvarosonline.hu, Pasquale Foresi: Mi az ima?, Új Város, 2018.

A házasság, mint az életszentség útja

Sokan a szentséget távolinak, kivételes emberek kiváltságának tartják. Pedig Ferenc pápa *Gaudete et exsultate* kezdetű apostoli buzdítása világosan kijelenti: az életszentség mindenki meghívása. Egy olyan hívás, amely a hétköznapi élet valóságában – családban, munkában, kapcsolatainkban – teljesedhet ki. **Gianna Beretta Molla és férje, Pietro Molla története éppen ezt a „közeli” szentséget testesíti meg – két ember hétköznapi életének rendkívüli hűségén keresztül.**

Gianna Beretta Molla (1922–1962) orvos, négygyermekes édesanya, boldoggá, majd szentté avatott laikus nő. Nem apáca, nem vértanú, hanem feleség és anya, aki életét adta gyermeke születéséért. De szentsége nem csupán ebben a hősi döntésben gyökerezik. Életszentsége hétköznapi hűségéből, szeretetben megélt házasságából, és a családi élet Istenre irányított figyelméből fakadt.

Férje, Pietro Molla tanúsága szerint kapcsolatuk mindvégig az imádságban és a kölcsönös megbecsülésben gyökerezett. Az egymásnak írt leveleik tanúsítják: nem nagy szavak, hanem gyengédséggel megélt hétköznapi formáltak szövetségüket.

Fontos aspektusa volt házasságuknak az is, hogy Gianna segítette férjét abban, hogy ne merüljön el teljesen a munkájában. Tudatosan törekedtek arra, hogy életükben legyen tér a szeretetre, a gyerekekre, az egymás iránti figyelemre – még ha ez gyakran nehézségekbe is ütközött. A családi élet náluk nem nagy gesztusokban, hanem hétköznapi figyelmességben mutatkozott meg: a „szeretlek”, az „örülök neked”, a „köszönöm” gyakori kifejezésében.

A KERESZTÉNY HÁZASSÁG NEM PUSZTÁN TÁRSADALMI INTÉZMÉNY VAGY ÉRZELMI KÖTELEK. KRISZTUS ÉS AZ EGYHÁZ KAPCSOLATÁNAK SZENT-SÉGI KÉPE (VÖ. EF 5,25–33).

Ezért nem véletlen, hogy a házasság a katolikus egyház hét szentségének egyike: olyan életszentségre hív, amelyet két ember együtt járhat végig.

Gianna és Pietro kapcsolata ezt a szentségi hivatást tette láthatóvá. Nem volt mentes fáradtságtól, betegségtől,

távolságtól, döntésektől. De minden napjukban ott volt a szándék, hogy egymásban ne csak házastársat, hanem Isten ajándékát lássák.

Az életükhöz a szenvedés is hozzátartozott. Amikor Gianna egészsége veszélybe került negyedik gyermeke kihordása alatt, mint orvos is tudta, mekkora kockázatot jelent számára a terhesség folytatása. Tudta, hogy gyerekei árván maradhatnak, férje pedig egyedül maradhat a család ellátásával. Mégis, határozottan kiállt amellett, hogy a gyermek életét kell megmenteni. Ez a döntés – teljes bizalommal Istenre bízva – nemcsak hitbeli tett volt, hanem egy házasság mély egységének gyümölcse is, hiszen férje nemcsak elfogadta, hanem osztozott is benne.

„A szeretet tanulható.” – vallotta Gianna. És ők tanulták: a köszönöm kimondását, a figyelem gyakorlását, a bocsánatkérés bátorságát.

APRÓ, HÉTKÖZNAPI MOZDULATOKBAN FORMÁLTÁK KI EGYMÁSBAN AZT A SZERETETET, AMELYNEK VÉGSŐ PRÓBÁJA A KERESZTHORDOZÁS LETT.

„Az életszentség ajtaja mindenki előtt nyitva áll, és az élet apró mozzanatai közepette bontakozik ki” – írja Ferenc pápa. Ez az, amit Gianna és Pietro példája oly tisztán közvetít. A mindennapi munka, a gyereknevelés, a házastársi párbeszéd, az esti imádság, a figyelem egymásra – számukra nem csupán életfenntartó gesztusok, hanem a szentté válás eszközei voltak. Szentté válni a konyhaasztalnál, a beteg gyermek mellett virrasztva, a munkából fáradtan hazatérve.

A *Gaudete et exsultate* külön fejezetet szentel azoknak az embereknek, akik talán soha nem kerülnek be a történelemkönyvekbe, de akik hétköznapi életükben hűségesek voltak a szeretethez. Ilyen volt Gianna, és mellette Pietro is.

A SZENTSÉG NEM FELTÉTLENÜL LÁTVÁNYOS, DE MINDIG TERMÉKENY.

Ahogy a pápa fogalmaz: „A Lélek mindenütt kiárasztja a szentséget Isten hűséges népében. Olyan emberek között is, akiről soha nem hallunk, de akiken keresztül Isten világot formál.”

A házasság tehát nemcsak lehetőség a szeretetre, hanem valóságos út a szentség felé. Ha nap mint nap igent mondunk a másokra, ha vállaljuk a gyengeségeit, támogatjuk a növekedésben, és együtt keressük Isten akaratát – akkor már rajta is vagyunk az életszentség útján.

A mai világ sokszor gyors, bizonytalan, elidegenítő. A házasság és a család gyakran támadás alatt áll – néha kívülről, néha belülről. Mégis

GIANNA ÉS PIETRO PÉLDÁJA AZT HIRDETI, HOGY A SZENTSÉG ELÉRHETŐ, SŐT SZÜKSÉGES. NEM TÖKÉLETESÉG, HANEM HŰSÉG. NEM TELJESÍTMÉNY, HANEM ODAADÁS.

És talán a legnagyobb tanításuk ez: „A szeretet nem fogy el – ha újra és újra odafigyelünk, ha újra és újra ki mondjuk: igen.” Mert az életszentség ott kezdődik, ahol éppen vagyunk.

Levezésük ma is tanúságtétel arról, hogyan lehet egymást szentségre segíteni – figyelemmel, gyengédséggel, közös imával, a másik iránti mély tisztelettel. Gianna egyik, házasságuk előtti levelében a házastársi szeretet olyan mélysége jelenik meg, amely nemcsak érzelem, hanem tudatos lelki egység.

Kedves Péter!

Vártalak, és már kezdtem aggódni, attól félve, hogy történt valami veled, de a hívásod megnyugtató. Péterem,

te tudod, milyen nagy öröm számomra, ha láthatlak, és ha együtt lehetünk. Amikor pedig – teljesen jogos okokból – ez néha nem lehetséges, még ha az eszemmel el is fogadom, hogy így van rendjén, a szívem akkor is tiltakozik. Így hát ma este, hogy elúzzem a szomorúságot, levelet írok neked.

Kedves Péterem, azt szeretném, ha ezekben a napokban nagyon közel éreznél magadhoz, mert el sem tudok képzelni, mit érzek, amikor arra gondolok, hogy úton vagy, és ilyen messze tőlem. Azt fogod mondani, hogy túlozok – de ez az igazság. Te vagy az én Péterem, úgy érzem, már egy szív és egy lélek vagyunk. Olyan jó vagy hozzám, kedves, és nagyon szeretsz engem – én pedig ugyanúgy nagyon-nagyon szeretlek téged. A te örömeid az én örömeim is, és minden, ami téged aggaszt vagy elszomorít, engem is ugyanúgy bánt és elszomorít.

Amikor a köztünk lévő nagy szerelemre gondolok, semmi mást nem tudok tenni, mint hálát adni az Úrnak. Mert valóban igaz, hogy a szeretet a legszebb érzés, amit az Úr az emberi lélekbe helyezett. És mi mindig szeretni fogjuk egymást, mint most, Péterem.

Már csak húsz nap van hátra, és akkor Gianna Molla leszek! Mit szólnál hozzá, ha lelkileg is felkészülnék e szentség fogadására, és tartanánk egy triduumot? 21–22–23-án szentmise és szentáldozás – te Ponte Nuovo-ban, én pedig az Assunta-szentélyben. A Szűzanya egyesíteni fogja imáinkat és vágyainkat, és mivel az egység erőt ad, Jézus meghallgat bennünket és segíteni fog. Biztos vagyok benne, hogy igent mondasz, és köszönöm neked.

Ha örömet szerezne, gondolj arra, hogy a következő utad során lélekben egészen közel leszek hozzád, és majd annyiszor, de annyiszor mondom el neked – talán már untatni is fog – hogy te vagy az egész életem.

Nagyon köszönöm, Péter, azt a csodálatos kis házat, amit nekem készítettél. Ennél szebbet nem is kívánhattam volna. Most rajtam a sor, hogy viszonzom: mindig meleggé, szeretettel telivé és befogadóvá teszem majd számodra.

Jó utat, drága Péterem – és vasárnap le ne késd a vonatot!

Sok-sok puszi: a te Giannád

Összeállította: Molnár M. Katalin
Felhasznált források: www.centrostudilivaitino.it; www.amigidilazzaro.it

Megszentelődés a házasságban

Szent házaspárok

Az egyháztörténelem tele van szent házaspárokkal, szülőkkel, családokkal. Gondoljunk csak Nagy Szent Vazulra és Nazianzoszi Szent Gergelyre, mindketten szentek családjából származnak. Vagy Szent Joakimra és Annára, Szűz Mária szüleire; vagy Szent Aquilára és Priscillára, Szent Pál hű munkatársaira korinthusi tartózkodása idején. A későbbi századokban is – akár a középkorban vagy éppen az újkor kezdetén – voltak szent házaspárok. A legtöbb esetben a szent életű házaspárok emléknapiját két külön napon tartják, és e házaspárok szentségének alapját egyéni hősies erényeik adják: olyan megkeresztelt férfiak és nők voltak, akik házaseletükben példamutató életet éltek, a legtöbb esetben egészen a vértanúhalált is vállalva.

Csak a 20. században a házasságra irányuló új teológiai reflexió vezette az Egyházat annak átgondolására, hogy a hitvesi állapot maga is alapja lehet egy „párosan élt életszentségnek”. Ezzel kapcsolatban II. János Pál pápának a Tertio millennio adveniente kezdetű apostoli levelében így ír: „Különösen azoknak a férfiaknak és nőknek hősies erényeit kell elismerni, akik a házasságban teljesítették keresztény hivatásukat. Mivel biztosan tudjuk, hogy ebben az életállapotban az életszentség gyümölcsei teremnek, meg kell találnunk a módját, hogy ezeket a gyümölcsöket képesek legyünk megragadni, és úgy tudjuk megmutatni az Egyháznak, hogy az a keresztény házaspárok számára lelkesítő példakép legyen.”

Kétségtelen, hogy a múltban a házasság és családos életet kevésbé tartották alkalmasnak a megszentelődésre, szemben a papok felszentelt, illetve a szerzetesek megszentelt életállapotával, akik intenzívebben szentelhetik életüket az imádságnak és felebarátaik szolgálatának. A házasság mindennapiságát, melyet ezernyi földi és gyakorlati teendő töltött ki, nem tekintették kimondottan az erény akadályának, de az életszentség eléréséhez vezető legjobb és legközvetlenebb útnak sem. Ezzel szemben a legutóbbi pápák rámutattak arra, hogy

A HÁZASPÁRNAK, SŐT A GYERMEKEKNEK AZ ÉLET-SZENTSÉGE A HÉTKÖZNAPOK LEGREJTETTEBB ZUGA-IBAN, AZ OTTHON FALAI KÖZÖTT IS NÖVEKEDHET ÉS ÉRLELŐDHET.

A II. Vatikáni Zsinat egyháztani perspektívája már kiemelte az Egyháznak, mint szimfonikus valóságnak a természetét, ahol minden életállapotnak a kapott kegyelem szerint saját küldetése van. II. János Pál pápa 1984-ben a római egyházmegyei szinódus képviselőinek jelenlétében kifejezte azon kívánságát, hogy pápasága alatt az oltárok tiszteletére emeljen egy házaspárt. Ez meg is történt, 2001. október 21-én, Rómában, az olasz Luigi (1880–1951) és

Maria (1884–1965) Beltrame Quattrocchi volt az első házaspár, akiket együtt avattak boldoggá, és négy gyermekük közül három jelen is volt a szertartáson. Egyikük, Enrichetta boldoggá avatásának eljárása is megkezdődött.

1971-ben két szentéletű házastársnak, Louis és Zélie Martinnek, Lisieux-i Kis Szent Teréz szüleinek a boldoggá avatási ügyét, melyek külön-külön kezdődtek, VI. Pál pápa utasítására egyesítették. A házaspárt aztán II. János Pál pápa 1994-ben tiszteletreméltóvá nyilvánította, XVI. Benedek pápa 2008-ban boldoggá avatta, Ferenc pápa pedig 2015-ben szentté avatta.

Az életszentségre való meghívás az az út, amelyen Krisztus mindannyiunk hivatásán keresztül megnyilatkozik, nemcsak mint megkeresztelt hívő egyének életén keresztül, hanem életállapotunk, például a házasság révén is.

A HÁZASOK UGYANIS ARRA KAPTAK MEGHÍVÁST, HOGY EGYÜTT JÁRJÁK AZ ÉLET-SZENTSÉG ÚTJÁT: HÁZASPÁRKÉNT, A HÁZASSÁG EGYETLEN SZENTSÉGÉBEN.

Ha ugyanis a keresztséggel a Szentlélek leszáll mindannyiunkra, Isten gyermekeivé tesz és személyes életszentségre hív bennünket, akkor a házasságban a Szentlélek leszáll a házastársak szeretetkapcsolatára, hogy átalakítsa szeretetre való képességüket olyannyira, hogy együtt tegye szentté őket.

A 21. században, a családi élet mai összetettségében a családoknak minden eddiginél jobban fel kellene fedezniük az együttélés, a stabilitás és a hűség nagy értékét, megmutatva, hogy egy látszólag „normális” családi élet is valóban Lélekben élt léletté, Istenben élt léletté válhat.

A szent családok ugyanis, melyeket az Egyház a legutóbbi évszázadban vizsgál, szinte mindig „normális” családok, akik képesek voltak felismerni Krisztust mindennapi kapcsolataikban, és szemüket Istenre szegezték, megengedve neki, hogy „rendes” mindennapjaikat „rendkívülivé” tegye. Egyes esetekben a házaspár járta az életszentség útját, más esetekben az egész családi közösség. Ezek a házastársak életük során kialakították azt a képességüket, hogy befogadják egymást, hogy megélik a hűséget és a komplementaritást szülői szerepükben, tudatában annak, hogy szükségük van egy olyan kegyelemre, amely felülmúlja szeretetképességük határát, és lépésről lépésre önmagukon túlra vezeti őket.

A szent házaspárok azt üzenik nekünk, hogy minden család megvalósíthatja a saját életszentségútját. A családos életszentség újdonsága – abban az individualista világban, amelyben élünk – az, hogy

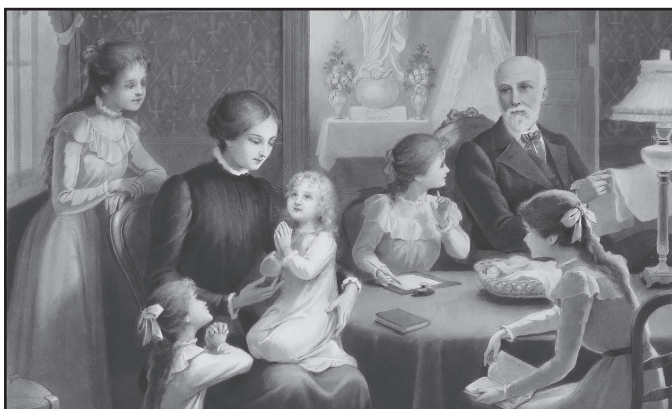
SENKI SEM ÜDVÖZÜL EGYEDÜL, HANEM CSAK AZOKNAK A KAPCSOLATOKNAK A HÁLÓJÁBAN, AMELYBE BEÁGYAZÓDIK.

Louis és Zélie Martin – Az első szentté avatott házaspár

Ők a történelem első olyan házaspárja, akiket együtt emelt a szentek oltárára az Egyház. Ünnepnapijuk július 12., az esküvőjük napja. Bár egyszerű életet éltek, nem mentesültek a megpróbáltatásoktól, s mégis minden nap törekedtek az életszentségre. Példamutató keresztény érenyeikről és a családjuk iránti elkötelezettségükről voltak ismertek. Annak ellenére, hogy személyes nehézségekkel kellett szembenézniük, rendíthetetlen hitük és Istenbe vetett bizalmuk világszerte inspirációként szolgál a családok és házaspárok számára.

Louis Martin 1823-ban született Bordeaux-ban. Óra- és ékszerkészítőként dolgozott. Zélie Guérin 1831-ben született Gandelain-ban. Csapkákészítőként vált elismert kézművessé, saját vállalkozást indított Alençon városában. Találkozásuk előtt mindkettőjüket foglalkoztatta a szerzetesi hivatás gondolata. Amikor Zélie először látta meg Louis-t, elmondása szerint hallotta a Szűzanya belülről jövő hangját, amint azt mondja: „Ő az, akit neked szántam!”

A két fiatal 1858-ban találkozott és mindössze három hónapi ismeretség után összeházasodtak. Házasságuk mélyen vallásos, szeretetteljes és példamutató volt. Napjaikat imádság, munka és családi élet töltötte ki. 9 gyermeknek adtak életet, akik közül négyen nagyon fiatalon elhaláloztak. Öt lányuk, akiket felneveltek, valamilyen apácák lettek. Legfiatalabb gyermeküket, Lisieux-i Kis Szent Terézt II. János Pál pápa egyházdoktorrá nyilvánította. Harmadik lányuk, Léonie szentté avatási eljárása 2015-ben indult el.

Louis lobbanékony természetű volt, Zélie pedig dolgozó anyaként küzdött a kihívásokkal. Gyermekük nevelése során a családot és a hitet helyezték előtérbe otthon. Mindennap részt vettek szentmisén, és első péntekenként hűségesen magukhoz vették az oltáriszentséget.

Zélie mély istenhittel élte meg anyaságát, vállalkozását pedig úgy vezette, hogy az a keresztény értékeket tükrözzé. Louis, miután felesége munkája sikeres lett, otthagyta üzletét, hogy segítsen neki és több időt töltsön családjával. Együtt olyan otthont teremtettek, ahol az Isten iránti szeretet és a gyermekek iránti odaadás teljes harmóniában élt.

Családi életük erényes magatartásformákból állt: a lenyegi dolgok (egyszerűség, igazság, alázat, lelki erős-

ség) előtérbe helyezése, a pazarlás kerülése, szorgalom, vidámság, bátorság a munkában, szolidaritás a szegényekkel, szakmai és társadalmi felelősségvállalás. Gyermekükkel együtt missziós szellemben imádkoztak a bűnösök megtéréséért. Az Isten cselekvésére hagyatkozó szülők mellett a gyermekek befogadták a szentté válás feltételeit, s így a kegyelem virágzásnak indult bennük. Így született meg a kis Teréz szívében az életszentség kis útja: a szeretet megélése a hétköznapiakban, saját szegénységünk és semmi voltunk elismerése, önmagunk bizalommal való átadása az irgalmas Isten kezébe.

Zélie 1877-ben, 45 évesen mellrákban halt meg. Louis ezután is odaadóan nevelte gyermekeit, később azonban egészsége megrendült, és 1894-ben elhunyt.

2015. október 18-án Ferenc pápa avatta szentté őket Rómában, a családszinódus idején. Ezzel Louis és Zélie Martin lettek az első házaspár, akiket az Egyház közösen kanonizált, elismerve, hogy házasságukon keresztül, közösen jutottak el az életszentségre. Szentté avatásuk a katolikus családok számára is erős üzenetet hordoz:

A HÁZASSÁG NEM CSUPÁN TÁRSADALMI INTÉZMÉNY, HANEM EGY SZENTSÉGI ÚT, AMELY ISTENHEZ VEZET.

Louis és Zélie Martin példája arra tanít, hogy a mindennapi életben is megélhető a szentség. Szülőként, házastársként, dolgozó emberként is lehet valaki Krisztus hűséges tanítványa. Gyermekük, különösen Kis Szent Teréz életszentsége, az ő hitük gyümölcse is.

Boldog Luigi és Maria Beltrame Quattrocchi – A mindennapok szentsége házaspárként

Luigi és Maria Beltrame Quattrocchi olasz házaspár, a 20. század első felében éltek. Hétköznapi családi életükkel és mély hitükkel váltak a keresztény házasság és szülőség példaképeivé. Ők voltak az első házaspár, akiket együtt avatott boldoggá a Katolikus Egyház – II. János Pál pápa által 2001-ben. Történetük élő bizonyíték arra, hogy az életszentség nemcsak kolostorokban vagy misziókban, hanem a család hétköznapi életében is kibontakozhat.

Luigi Beltrame Quattrocchi (1880–1951) Rómában született, jogi végzettséget szerzett, és az olasz állami közigazgatásban dolgozott. Elkötelezett hívő, aki szakmai életét is keresztény értékek mentén élte. Maria Corsini (1884–1965) szintén Rómában született. Tanár, nevelő, író és előadó volt, aki aktívan részt vett a katolikus mozgalmakban. Művelt, intelligens, határozott nő, aki a hit és a családi élet összehangolásában példamutató volt.

Az egész család példája, akik életük legnagyobb részét Rómában töltötték, ma is hiteles, hihető és érvényes tanúságtétel a házastársi szeretetről. Házasságukat, amely 1905. november 25-én kötöttet a Santa Maria Maggiore-bazilikában, folyamatos lelki növekedésben éltek.

Egy különösen nehéz helyzetben – Maria negyedik terhessége során, amikor az orvosok abortuszt javasoltak az anya életének védelme érdekében – a házaspár bátran elutasította ezt. Az anya végül komplikációk nélkül hozta világra a gyermeket. Ez a döntés mély meggyőződésükről és életpárti hitvallásukról tanúskodik.

A házaspár aktívan részt vett az egyház közösségi és társadalmi életében. Segítették a szegényeket, háborús menekülteket fogadtak be otthonukba, és több ifjúsági, családi, valamint laikus katolikus mozgalom munkájában is részt vettek (pl. Katolikus Akció, Cserkészlet).

Boldoggá avatásuk történelmi volt, mert először történt meg, hogy a Katolikus Egyház együtt, házaspárként ismerte el két laikus személy életszentségét. Luigi és Maria példája különösen aktuális napjainkban, amikor a házasság intézménye sokféle kihívással néz szembe. Ők megmutatták, hogy a házasság – ha Istenre épül – lehet a szentség útja, nemcsak egyéni, hanem közös útként is.

Boldog Luigi és Maria Beltrame Quattrocchi életükkel tanúságot tettek arról, hogy

A HÉTKOZNAPOK EGYSZERÜSÉGE MÖGÖTT IS OTT REJLIK AZ ÉLETSZENTSÉG LEHETŐSÉGE.

Házasságuk, hitük és szeretetük a „mindennapok szentjeinek” példáját hagyta ránk.

A szent házaspárok leveleit, naplóit olvasva, gyermekeiknek és azoknak a tanúságtételét hallgatva, akik ismerték őket, világossá válik a különbség a jó házasság és a szent házasság között. Egy jó házasságban a házastársak igyekeznek szeretni egymást, és küzdenek korlátaik ellen; és egy „működő” házasság nem feltétlenül jelzi, hogy a szentség „működik”; egy szent házasságban a házastársak korlátaikkal találkozva Isten kezébe helyezik erőfeszítéseiket, és így tetteik túlmutatnak azon, amire képesek, és azt mutatják meg, amit Isten tud megtenni. „Az életszentség mértéke” ugyanis nem a mi nagyságunktól függ, hanem „attól a teremtőtől, amelyet Krisztus elér bennünk”. *

*Ferenc pápa: *Gaudete et exsultate* apostoli buzdítás, 21.

Összeállította: Molnár M. Katalin

Felhasznált források: Gabriella Gambino Család és életszentség, (Részletek a 2022. november 11-én a római Lateráni Egyetemen tartott konferencia előadásából);

hu.churchpop.com; magyarkurir.hu

Luigi és Maria az élet nagy ajándékát mindig bizalommal és örömmel fogadták, gyermekeiket kiskoruktól fogva az evangélium szellemében nevelték. Négy gyermekük született. A mély hitű házaspár három idősebb gyermeke a megszentelt életre kapott meghívást: Filippo bencés szerzetes lett Tarcisio atya néven, Stephania az Oltáriszentségről elnevezett milánói bencés monostorba lépett be, és a Cecilia nővér nevet választotta, Cesare pedig Paolino néven trappista szerzetes pap lett. Enrichetta is a megszentelt életet választotta, de világiként: életét mindig szülei mellett töltötte, az Úrnak szentelve magát mások szolgálatára. Enrichettát Ferenc pápa 2021 augusztusában tiszteletreméltónak nyilvánította.

Luigi és Maria házasságukat teljes odaadással és tudatossággal éltek meg. Napi szentmisére jártak, közösen imádkoztak, különösen a rózsafüzért. A házasságot nemcsak érzelmi és családi köteléknek tartották, hanem lelki útnak, amely Istenhez vezet.

Családok jubileuma

Több, mint hatvanezer zarándok vett részt a családok, gyermekek, szülők, nagyszülők és idősek szentévi találkozóján, melyet május 30. és június 1. között rendeztek meg az Örök Városban. Három, programban gazdag nap várta a hétvégére a több, mint 120 országból Rómába érkező zarándokokat. A gazdag és színes programban számos kezdeményezés, zenés, imádságos találkozó, áthaladás a szent kapun, imavirrasztás és a pápai szentmise kapott helyet.

Pénteken és szombaton reggel 8 és 17 óra között a résztvevők elzarándokoltak a pápai bazilikák szent kapuihoz. 10 órától a „városi párbeszéd” elnevezésű program keretében kulturális, művészeti és lelki rendezvények zajlottak a történelmi belváros terein, különböző olyan intézmények, társulatok és mozgalmak vezetésével, amelyek a családok lelkipásztori ellátásával foglalkoznak.

galom számolt be munkájáról és a családok támogatásában végzett tapasztalatairól. A tér bejáratánál a Szükséget Szervező Egyház Pápai Alapítvány jóvoltából 10 ezer gyerekbibliát osztottak ki öt nyelven.

Szombaton este a Lateráni Bazilika előtti térre várták a hatvanezer zarándokot, ahol a Családok Ünnepeére került sor, valamint imavirrasztással készültek a másnapi pápai szentmisére. Elimináltak a rózsafüzért, és május utolsó napja révén a Mária-hónapot záró litániát.

A jubileumi háromnapos esemény csúcspontja a vasárnap délelőtti pápai szentmise volt a Szent Péter-téren. XIV. Leó pápa mutatta be a szentmisét, amelyen a világ minden tájáról érkező sok ezer gyermek és család vett részt. Ez alkalommal szabadon be lehetett menni a Szent Péter-térre, a szertartásra nem kellett részvételi jegyet igényelni.

A KERESZTTŐL AZ ÚJJÁSZÜLETÉSIG: GUSTAVO ÉS MANUELA TÖRTÉNETE A CSALÁDOK JUBILEUMÁN

A szombati imavirrasztáson többek között Gustavo és Manuela tettek tanúságot házasságuk útjáról: a családon belüli erőszaktól a feleség feljelentésén és a férj börtönbüntetésén át a rehabilitációig, majd a családi kiengesztelődésig.

„Ma már teljesen megújult, feltámadt emberek vagyunk. Újjászülettünk a szeretetben, egy újfajta tudatosságban, mert átöleltük a keresztet, amit cipelnünk kellett” – válaszolta Manuela arra a kérdésre, hogyan írná le jelenlegi kapcsolatát férjével, Gustavoval azok után, amin keresztülmentek.

Gustavo és Manuela szerették egymást, de kapcsolatuk viharos és gyakran erőszakos volt. Mindketten elvált szülők gyermekei. Gustavo agresszív apától származott, és

A családok ünnepén a zenés műsorszámok mellett tanúságtételek hangzottak el. Többek között a XXIII. János Pápa Közösség, az Equipe Notre Dame, a Fokoláre Moz-

amikor a feszültség nőtt a házasságban, gyakran erőszakosan reagált, olykor tettelegességig is elfajult a helyzet.

„Meg kellett állítanom, hogy megmentsem magamat, és biztonságba helyezzem a két gyerekünket. Ezért feljelentettem Gustavot, nem engedhettem, hogy tovább bántson minket. De a szívem mélyén nem akartam, hogy vége legyen a kapcsolatunknak. És hála Istennek, nem is lett vége.”

Manuela és Gustavo Riminiben, egy diszkóban ismerkedtek meg. Kapcsolatukból az idők során szerelem szövődött, majd 2005-ben összeházasodtak. Két gyermekük született. Aztán az ismétlődő erőszak miatt, amit Manuela elszenvedett, de mindig hallgatott róla, még a szülei előtt is titokban tartotta, Manuela úgy döntött, mindent elmond a rendőrségen.

Gustavot letartóztatták és családon belüli bántalmazás miatt elítélték. Manuela két kisgyerekekkel, szívében mély sebekkel egyedül maradt. Gustavo börtönbe került, ahol találkozott a XXIII. János Pápa Közösség önkénteseivel. A börtön vezetése lehetővé tette számára, hogy a büntetését a Casa Betania nevű közösségi házban töltsse, amely az első családi ház volt, amit don Oreste Benzi nyitott meg. Ott kezdődött el számára a bűnbánat és a változás útja.

Kemény, ugyanakkor termékeny évek következtek: újra kellett értelmeznie életét, amelyet már gyermekkorától kezdve egy alkoholista és erőszakos apa árnyékolt be. Ez a múlt mély sebeket hagyott benne, és rányomta a bélyegét a kapcsolatára Manuelával.

„Számot kellett vetnem a múltammal, a gyengeségemmel, azzal a beteges nőképpel, amit magamban hordoztam. Semmit nem lehetett egy kézlegyintéssel elintézni – meg kellett tanulnom szembenézni a fájdalommal, amit neki és a gyermekeinknek okoztam.”

A változás útján döntő szerepe volt a Casa Betania munkatársaival, pszichológusaival és önkénteseivel végzett közös munkának, amely a Közösségi nevelés elítéltekkel módszert követi, és don Benzi karizmájából táplálkozik.

Gustavo megtalálta viselkedésének okait, és ezek lettek az újrakezdés alapjai. Emellett segíteni kezdett azoknak, akik hasonló sorssal érkeztek a közösségbe. A büntetés letöltése után úgy döntött, ott marad a közösségben, hogy a módszer szerint ő is segíteni tudjon másoknak. Ma már operátorként dolgozik a „Megbocsátás Anyaházában”, ahol fogyatékkal élő személyek is élnek.

Közülük az egyikük mély nyomot hagyott Gustavo szí-

vében: „Az egyszerűsége, az örülségei, a gyengeségei megnyitottak bennem egy új dimenziót: az önzetlenségét. Megértettem, hogy mindannyian törekények vagyunk, ez az emberi természet része, és nem kell szégyellnünk. A fogyatékkal élők emlékeztetnek arra, hogy kik vagyunk: olyan emberek, akik szeretetre vágnak és szeretni akarnak – ahogyan Jézus is tette azokkal, akikkel találkozott. Megértettem, mennyire igazak don Benzi szavai: ahhoz, hogy talpon maradj, le kell térdelned.”

Manuela számára sem volt könnyű a megbékélés útja a férjével. Meg kellett küzdenie a félelemmel, a fájdalommal és a haraggal. Közben felmondott a munkahelyén, és egy hónapig egy bántalmazott nőket segítő szervezet támogatását kérte. Hívó családból származott, katolikus nevelést kapott, de rájött, hogy lelki megújulásra van szüksége.

„Haragudtam rá és Istenre is, akit hibáztattam, amiért nem segített. A megbocsátásra még csak nem is gondoltam. Egyszer egy pap azt mondta nekem gyónás közben: nem tudsz megbocsátani, ha előbb nem érzed magad megbocsátottnak, szeretettnek. Idővel megértettem, hogy az igazságomhoz való ragaszkodás nem elég. Ki kellett szabadulnom a harag ketrecéből, ami bezárt. Ki kellett békülnöm Istennel. Ha meg akartam menteni a házasságot és vissza akartam találni a békéhez, véget kellett vetnem a háborúnak a férjemmel. Csak így tudtam felmérni, mennyire valóságos még mindig az iránta érzett szeretetem, és újraértelmezni a szentséget, amit együtt kaptunk. A beszélgetések során egyre inkább láttam a változást Gustavóban – ez volt a jele, hogy valami valóban történik.”

Eljött a nap, amikor Manuela – a férje születésnapján – váratlanul megjelent a Casa Betania ajtajában a gyerekeikkel együtt, egy tortával és azzal a jegygyűrűvel, amit Gustavo otthon hagyott. „Életem leghosszabb ölelése volt – emlékezett vissza Gustavo, könnyeivel küszködve. – Újra találkoztak az útjaink. Együtt indulhattunk újra.” Gustavo három éve újra Manuela és a két gyermekük mellett él. A család újra egyesült.

„A megbocsátás nem emberi dolog, hanem Isten kegyelme, mert emberileg lehetetlen megbocsátani annak, aki bántott minket. De az Úr egy ponton belép az életünkbe, és az ő szeretete legyőzi a rosszat. Amikor a harag elmúlik, akkor tudjuk megtapasztalni, hogy megvigasztaltak és szeretnek bennünket.” Ezekkel a szavakkal zárták Manuela és Gustavo tanúságtételüket, melyet a családok, gyermekek, szülők, nagyszülők és idősök jubileumi találkozásán mondtak el.

Felhasznált forrás: Vatican News, Avvenire.it

„A lehető legnagyobb ajándékot kaptam Istentől: a megbocsátást”

Julián és Aureliana története arról tanúskodik, hogy a legmélyebb krízisből is van kiút a megbocsátás és az újrakezdésre való készség által. Június 1-jén, Rómában, a Családok, gyerkeik és idők jubileumán tettek tanúságot életük zárandokútjáról. Aureliana és Julián Paraguayból érkeztek és a megbocsátás erejéről osztották meg tapasztalatukat a jelenlévőkkel. 36 éve házasság, öt gyermekük van és hat unokájuk.

Julián: Aureliana 18, én 19 éves voltam, amikor összeházasodtunk. Nagyon szerelmesek voltunk egymába, és lelkesen vágtunk bele a közös életünkbe. Az első öt évünk gyönyörű volt, kiváló társak voltunk egymás számára, együttműködtünk, segítettük egymás, kiegészítettük egymást. Hét év házasság után súlyos válságba kerülünk, majdnem szétköltöztünk. Nehézzé vált közöttünk a kommunikáció, képtelenek voltunk magunkról, a kapcsolatunkról beszélni és ez fokozatosan eltávolított minket egymástól. Mindkettőnkben megvolt viszont a vágy, hogy a legjobbat adjuk a gyerekeinknek és hogy anyagi helyzetünk javuljon. Ki-kí a maga módján élt, elég sokat veszedtünk, de azért folytatni tudtuk a közös életet.

Aureliana: Amikor a gyerekeink kamaszok lettek, az egyikük nagyon lázadt, és 17 évesen teherbe esett és összeköltözött a barátjával. Ekkor fordultunk külső segítségért, hogy szülői hivatásunkban és lelkiileg is meg erősödjünk. Egy családközösségbe kezdtünk járni, lelki gyakorlatokon vettünk részt. Így sikerült a kihívásokkal szembenéznünk, mindketten nagy erőfeszítéseket tettünk ezért.

Julián: Anyagi biztonságban éltünk, szép családuknak volt, egészségesek voltunk és a családi vállalkozásunk is jól ment: mindenünk megvolt! Egy nap a közösségi hálón kapcsolatba kerültem egy hölggyel, megismerkedtünk személyesen is és házasságon kívüli kapcsolatot létesítettem vele. Abban az időben az édesapám beteg volt, és otthon ápoltuk, a lányunk pedig nagyon nehezen szokta meg az anyasággal járó életet. Aureliana ezer felé szakadt, hogy őt is segítse és otthon is helyt álljon. Engem nagyon lefoglalt ez a házasságon kívül kapcsolat, és nem segített semmit, sőt azt mondtam neki, hogy nincs időm segíteni. Ő panaszkodott, én pedig haragudtam. Akkor tájt közösen elutaztunk egy európai útra, és ott Aureliana rájött, hogy megcsalom őt. Minden összedől: ott voltunk kettesben összezárva, mindenkitől távol egy hotelszoba falai között.

Aureliana: Egy világ dőlt össze bennem! Nem tudtam, mit tegyek, nem voltam képes elhinni, hogy ez velünk történt. Először csöndben voltam, gondoltam, hogy azért végigcsináljuk az utazást, de aztán kirobbantam: kiabáltam, sírtam és magyarázatot követeltem. Julián kétségbe esetten próbált bocsánatért esedezni, Istentől és tőlem ir-

galmat kérni, és ez, annak ellenére, hogy szörnyű fájdalom dült bennem, megérintette a szívem. Tudtam, hogy meg kell tennem egy lépést, és minden bizodalom Istén segítségébe helyeztem, hogy meg tudjam ezt a lépést tenni. Végül sikerült Julián arcában meglátnom a keresztre feszített Jézust. Átöleltem, és kicsit lenyugodtunk. E belső lépésem ellenére a szomorúság és a fájdalom sokszor elborított.

Julián: Aureliana éjjelente nem aludt, csak sírt. Megállapították, hogy depressziós. Én tehetetlenségben csak magamat hibáztattam. Sokat imádkoztam: éreztem, hogy a feleségem és a családom hatalmas érték, de a rossz már megtörtént és el kell fogadnom, hogy hibáztam. Minden erőmmel próbáltam Isténbe helyezni bizodalom.

Aureliana: A családuknak megosztott lett, a gyerekek nem tudták, kinek adjanak igazat, és fellázadtak. Aztán Julián megbetegedett: daganatot találtak az agyában. Ez nagyon megrendített, és már-már kimozdított a depressziós állapotomból. Amikor a CT eredményét megkaptuk, összeültünk a gyerekekkel és igyekeztünk a legjobb megoldást kitalálni. Úgy láttuk, a családuknak egysége a legértékesebb kincs, ami minden megpróbáltatás felett áll, és én azt is megérezttem, hogy újra képes vagyok az életemet adni a férjemért és szívem mélyéből hűséges lenni hozzá „egészségben és betegségben”.

Julián: Szeretve éreztem magam és ez segített, hogy két agyműtétet is végigcsináljak rekordidő alatt. Amint kiengedtek a kórházból, lehetőségünk lett részt venni egy válságban lévő házaspárok számára szervezett találkozón, mert még szükségünk volt arra, hogy begyógyítsuk a sebeinket.

Aureliana: Ezen a találkozón sok kétség eloszlott bennem. A résztvevők nagy szeretetet tanúsítottak irántunk, és a jelenlévő szakemberek és nagy tapasztalattal rendelkező házastársak segítségével kiutat találtunk helyzetünkben.

Julián: Megértettem, hogy megbocsátani akarni egy dolog, de a trauma begyógyítása hosszú folyamat: a seb, amit okoztam nagyon mély, és Aurelianának időre, türelemre és szeretetre volt szüksége ehhez. A lehető legnagyobb ajándékot kaptam Istentől: a megbocsátást. Megújítottuk a házasságunkat, Aureliana újra kimondta nekem örökre szóló igenét és újrakezdtünk.

Aureliana: Az életünk teljesen megváltozott, 35 éves házasság után felhagytunk az egymás elleni küzdelemmel. Ma teljességet élünk meg a párkapcsolatunkban, egymás szemébe tudunk nézni, és úgy szeretjük egymást, mint soha korábban.

Forrás: www.focolare.org

<https://ujvarosonline.hu/velem-tortent/kibekules-es-megbocsatas>

Forrás.ITT – másodszor

2025. május 25-én másodszor került sor Kárpátalján a Forrás.itt dicsőítő imaalkalomra. Az egyházmegye szinte minden részéről érkeztek hívek, akik megtöltötték a székesegyház padjait.

A bevezető gondolatokban Megyesi László diákonus hangsúlyozta, azért gyűltünk össze, mert igent mondtunk a Szentlélek hívására, hogy az Egyház élő kövei legyünk. A rendezvény legfontosabb célja az, hogy eljőjünk egy olyan forráshoz, ahol egy kis időre ki tudjuk kapcsolni az életünkben a külső tényezőket, ahol letehetjük gondjainkat és teret adhatunk a valódi szabadságnak, Krisztus jelenlétének és erejének, amiből meríteni tudunk és tovább is tudjuk adni azt.

A rendezvényen dicsőítő ima, tanúságtételek, szentmise és szentségimádás követték egymást. A dicsőítő énekek megadták az alaphangulatot, felébresztették a lelket, közösségformáló erővel bírtak. Segítettek felismerni, hogy ki miatt jöttünk el. Különösen is fontos ez az imamód, mert a hálaadó és kérő imádságok mellett nagyon kevés tér marad az Isten dicsőítésére, arra hogy elmondjuk Neki, mennyire felfoghatatlanul csodás, hatalmas, és hogy az Ő értem való jelenléte nagyon boldoggá tesz.

Eszembe jut egy példa, amit Ferenc pápa mondott azoknak, akik azt állították, hogy nem képesek dicsőítő imádságra: „Hogy lehet az, hogy amikor a kedvenc csapatod gólt lő, akkor nagy örömjongásban törsz ki, ám nem vagy képes arra, hogy az Ur dicsőségét énekeld?” Igen, az Urat dicsőíteni egymagamban és még inkább közösségben hatalmas sikerélmény.

A program folytatásaként két tanúságtevő, Livia és Miklós, arról beszéltek, hogyan találtak az élő Istennel, hogyan változott meg az életük, a személyiségük, miért vált fontossá számukra a közösség, amelyben megtapasztalják Krisztus jelenlétét. Nem beszéltek feltűnő, szenzációs, hangos csodákról vagy pálfordulásról, egyszerűen tanúságot tettek arról, hogy az Isten csöndesen, tolakodás nélkül megérintette őket, beköltözött a mindennapjaikba, és Vele minden más lett, az öröm is és a szenvedés is, és hogy nélküle nincs értelme semminek.

A szentmise homíliájában Fábry Kornél püspök atya a szeretetben való kitartásra buzdított, mely üdv szerző és nem érzelmeken, hanem döntésen alapszik. Kihangsúlyozta, ne hagyjuk, hogy a világ a saját öntőformájába préseljen, hanem magunk formáljuk azt a kis világot, ami körülvesz, lehetőleg jobbra téve azt. A küldetésünk ott van, ahol éppen vagyunk. Kicsiny „szeretetszigeteket” tudunk létrehozni, amelyek nagy kontinenssé válhatnak. A püspök atya kiemelte a személy egyediségét, megismételhetetlenségét, akit Isten feltétel nélkül elfogad és szeret. Ezt mindnyájunknak fontos tudatosítani. „Szeretlek = örülek, hogy vagy” – tökéletes egyenlet, melynek a lényege, hogy növekedni tudjunk a szeretetben és az Istentől származó el nem múló tökéletes örömben.

A szentmisét agapé követte, ahol kötetlenül találkozhatunk rég nem látott barátokkal, kedves ismerősökkel finom szendvics, aprósütemény és meleg tea mellett, amit a házigazdák nagy szeretettel készítettek.

A délutáni programot az időt megállító isteni imádás zárta. „Jelenlétedben csodállak én, trónodnál állva a menny és a föld összeér” – hangzottak az egyik csodaszép ének szavai. Áldott pillanatok voltak ezek az Oltáriszentesség előtt. Mint a lemerült telefon hálózathoz való csatlakozása, úgy töltkeztem én is: örömmel, szeretettel, alázattal, erővel, gyógyulással. Mindeközben közbenjáró imát lehetett kérni. Hiszem, hogy sokan megszabadultak terheiktől, választ találtak kérdéseikre, elindultak a gyógyulás útján.

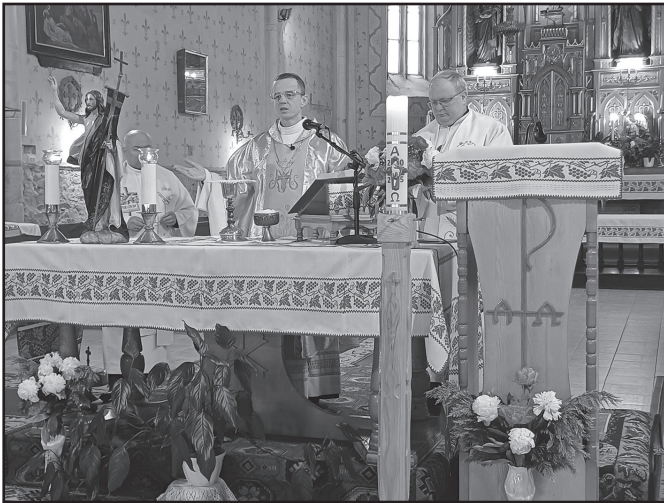
Ezen alkalomról tanúskodnak, mekkora ereje van a találkozásnak, a közös megerősítő imának, a közös örömeknek Őbenne. Nagy köszönet a kezdeményezésért, a szervezésért! Várom a következőt.

Egy lelkes résztvevő

Egyházmegyei zarándoklat Beregszászban

A Jubileumi szentévben a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegyében is folyamatos zarándoklatokat tartanak a megyéspüspök által kijelölt két templomban. A munkácsi Szent Márton-székesegyház mellett a beregszászi Szent Kereszt Felmagasztalása plébániatemplom lett kijelölve azon helyekké, ahol a zarándokok elnyerhetik a teljes bűcsút.

Május 24-én a Beregszászban megtartott zarándoklatra az egyházmegye különböző településeiről érkeztek a rózsafüzér társulatok és a különböző imacsoportok tagjai, hogy közösen imádkozzanak a megerősödésért, a megtisztulásért és a békéért. A közös rózsafüzér imádság és a szentmise kiemelt szerepet kapott, hangsúlyozva a közösségi ima erejét és a folyamatos imádság fontosságát, különösen a mostani nehéz időkben.

A zarándokok, akik már reggeltől gyülekeztek, megpihenhettek egy kávé vagy egy tea mellett a Pásztor Ferenc Közösségi Házban. Dél előtt 10 órakor kezdődött a közös rózsafüzér, melyet az ungvári Fatimai Szűz Mária csoport vezetett.

Ezután következett Molnár János, beregszászi esperes-plébános, püspöki helynök előadása, mely a Szűz Mária-tisztelet bibliai alapjairól szólt. A téma aktuális volt, hiszen a május hónapban a katolikus egyház a Szűz Anyára figyel, Őhozzá imádkozik, neki szenteli az év leg-

szebb hónapját. János atya a Szentírás alapján tárta fel Mária tiszteletének kiindulópontját.

„Mária kiemelkedően tisztelt volt már az ősegyházban is, sőt már az Ószövetségben is van rá utalás. Különleges szerepet foglal el a Szent Fia életében, az induló Egyház életében, ezért különleges helyet foglal el a mi életünkben is. De közben Mária ember, nem isten. Viszont mindig nagy szerepet játszott az üdvösségünkben, hiszen Mária igenje, Mária szerető együttműködése Isten akaratával tette lehetővé azt, hogy mi Isten gyermekei legyünk” – fejtette ki.

Az előadást rövid szünet követte, majd a nevetlenfalui rózsafüzér-társulat tagjai tartottak imaórát.

A zarándoklat szentmisével folytatódott, melynek főcelebránsa Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök volt. A szertartáson jelen volt Kvascsuk András viski plébános, Petenkő Miron ungvári plébános, Hortobágyi Arnold, a Munkácsi Szent István Líceum lelkésze, valamint Jaczkó József mezőkaszonyi plébános is.

A szentmise kezdetén a püspök atya rámutatott a jubileumi év lelki jelentőségére, kiemelve: a jubileum nemcsak a bűnöktől való szabadulás lehetőségét hordozza, hanem annak kegyelmét is, hogy megszabaduljunk a bűnök terheitől, azaz lelki adósságainktól. „A Mennyei Atya ezt az adósságot engedi el. Ezáltal újulunk meg” – hangsúlyozta a püspök.

Prédikációjában arra buzdította a híveket, hogy legyenek a kegyelem hordozói a világban, különösen ezekben a nehéz időkben, amikor a sötétség és az erőszak erősödését tapasztaljuk. „Ahol erősödik a sötétség és a bűn, ott túlad a kegyelem” – emelte ki biztató szavaiban.

A teljes bűcsú elnyeréséhez a szentmise résztvevőinek szentgyónást és szentáldozást kellett végezniük, valamint a Szentatya szándékára imádkozniuk.

A szentmisét követően agapéval folytatódott az esemény, ahol a zarándokok közös ebédet vehettek részt, amely jó alkalmat nyújtott a beszélgetésre és a közösség erősítésére.

Fehér Rita írása alapján

Forrás: <https://karpatalja.ma/karpatalja/hitelet/egyhammegyei-zarandoklat-beregszaszban-a-szentevben/>

Ballagás a Munkácsi Szent István Líceumban – ünnep hitben, közösségben, értékek mentén

Ünnepi szentmisével, hagyományos ballagási felvonulással, énekkel és méltóságteljes búcsúval zárult a tanév a Munkácsi Szent István Líceumban május 30-án, melynek keretében 17 végzős diák búcsúzott tanáraitól, iskolatársaitól és a líceumtól. A Munkácsi Szent István Római Katolikus Líceum a régió egyik meghatározó oktatási intézménye, amely nemcsak középiskolai tudást, hanem keresztény nevelést és szellemiséget is közvetít diákjai számára.

Az ünnepi szentmise főcelebránsa az egyházmegye megyéspüspöke, Lucsok Péter Miklós OP volt, akivel Pogány István munkácsi plébános, Szulincák Sándor huszti plébános, Hortobágyi Arnold OSB, a líceum lelkésze, valamint Rohozsán József állandó diakónus celebráltak együtt.

A diákokhoz intézett prédikációjában a püspök atya a hálaadás fontosságát húzta alá. A szentmise során a végzősök és az iskola tantestülete együtt imádkoztak a jövőért, valamint hálát adtak a közösen eltöltött éveket.

A diákok az ünnepi szentmise után az iskola épületéhez vonultak, ahol a hagyományos ballagási körmenet keretében végigjárták az osztálytermeket, folyosókat – mindazokat a helyeket, amelyek négy éven át mindennapjaik részei voltak.

Az ünnepség ezek után a líceum dísztermében, a diá-

kok, az iskolaigazgató és az osztályfőnök búcsúzó szavaival folytatódott. Mihalovics Attila igazgató a végzősökhöz intézett beszédében, amelyek egyszerre voltak biztatóak és felelősségteljesek, kiemelte, hogy a Szent István Líceumból olyan fiatalok lépnek ki, akik nemcsak tudással, hanem értékrenddel is felvértezve folytatják útjukat. Az igazgató külön köszönetet mondott a szülőknek és pedagógusoknak is a közösségépítő munkáért és a diákok fejlődésének támogatásáért. A végzős diákok osztályfőnöke, Ruszin Adrienn elmondta, hogy ötödik osztálytól kezdve kíséri ezeket a diákokat, a szeme láttára nőttek fel és sosem okoztak csalódást.

A végzős évfolyam diákjainak képviselői is megosztották gondolataikat az iskolában eltöltött évekről. Megemlékeztek azokról az élményekről, iskolai pillanatokról, amelyek különösen nagy hatást gyakoroltak rájuk, és kihangsúlyozták, hogy a líceumban nemcsak tanulni tanultak meg, hanem közösségben élni is.

Ballagni annyi, mint megköszönni, elengedni – és hittel továbblépni. Ezek a fiatalok ezt most mind megtették. És vitathatatlanul magukkal viszik mindazt, amit a Szent István Líceum adott: egy biztos alapot, amelyre lehet építeni.

Molnár M. Katalin

Fotók: a Munkácsi Szent István Líceum facebook oldala

Egyházközségi munkatársak és hitoktatók egyházmegyei zarándoklata

A 2025-ös jubileumi évben lehetőség van a teljes búcsú elnyerésére. Kárpátalján két zarándokhely van erre kijelölve: a beregszászi Szent Kereszt templom és a munkácsi Szent Márton-székesegyház. A Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye Pasztorális Tanácsa június 14-én egyházközségi munkatársak és hitoktatók számára szervezett zarándoklatot azon személyek számára, akik közvetlenül segítik a lelkipásztor munkáját, és aktívan részt vesznek az egyházközség életében. Hitoktatók, sekrestyések, templomdíszítók, plébániai munkatársak, gondnokok, egyházközségi könyvelők, programszervezők és sokan mások vettek részt a rendezvényen.

Már érkezéskor érezhettük, hogy egy különleges eseményben lesz részünk. A székesegyházba csak az után léptünk be, hogy végig jártuk a templom körül kialakított zarándokutat. Állomásain hivatásunkon elméltünk. Az egyházközségnél szolgálók nem pusztán egy munkahelyre mennek be, – ahonnan az ember minden hétköznap hazasiet, – hanem egy olyan feladatot látnak el, amellyel az embereken keresztül az Urat is szolgálják.

A délelőtti közös áhítattal kezdődött, melyet az ungvári plébánia tagjai vezettek. A medugorjei Szűzanya közbenjárásáért imádkoztak, felolvasva Mária Medugorjében mondott üzeneteit. Égi Édesanyánk leggyakrabban arra kér bennünket, hogy legyünk a remény, a béke, az öröm és az imádság emberei.

Hortobágyi Arnold OSB bencés atya előadásával gazdagította a jelenlévőket. Saját életéből hozott példákkal támasztotta alá az egyházközségi munkatársak szerepének fontosságát. Elmesélte, hogy amikor templomba jelentkezett ministrálni, először a sekrestyés nénivel találkozott, akinek meghatározó volt a jelenléte. Gyerekként azt is lelkesen értékelte, hogy palacsintát süttött neki és a ministránstársainak. Hangsúlyozta, hogy egy hitoktató eszközök nélkül is kiválóan végezheti feladatait. Hiszen Jézus a tanítványainak is azt mondta, hogy ne vigyenek magukkal sem erszényt, sem tarisznyát, sem sarut. Egy hitoktató számára nem az a lényeges, hogy digitális táblája legyen, hanem hogy a szíve legyen tele szeretettel és szívesen fogadja a másikat.

Rövid szünet után a munkácsi plébánia tagjai által vezetett ima következett, majd a Majnek Antal nyugalmazott püspök atya vezetésével megtartott szentmise koronázta meg a zarándoklatot. A püspök atya szentbeszédében szeretettel és határozottan szólt a jelenlévőkhöz: „A hitről tanúságot kell tenni. Ez a legfontosabb feladata a püspöknek, a papnak, a hitoktátónak egyaránt”. Hangsúlyozta, hogy nagyon izgalmas dolog a hitről beszélni, de még izgalmasabb a hitet megélni, átélni.

A zarándoklat feltöltődés, megerősödés volt, mely minden résztvevőnek erőt adott a további örömteljes és lelkes szolgálathoz. Jó volt találkozni, egymástól tanulni, Isten ígését hallgatni, Isten üzenetét meghallani, és jó volt teljes búcsút nyerni.

Fehér Rita (Kárpátalja.ma)

„A remény zarándokai” Pünkösdi búcsú Csíksomlyóra autóbusszal

A csíksomlyói búcsút idén is Pünkösdkor tartották, mely ez alkalommal június 8-ra esett. Az egyházmegyből induló 17 zarándok, akik az Ungvári járásból, Beregszászból, Nevetlenfaluból és Munkácsról gyűltek össze, már két nappal korábban útra keltek. A zarándokok vidám csapata

két kisbusszal indult útnak péntek reggel. Nevetlenfalú-Halmi átkelőnél lépték át a határt, majd hatórányi utazás után érkeztek meg a mesebeli szépségű Ivó völgybe, a festői erdélyi tájak egyikére, ahol a szálláshelyük volt.

„A Madarasi Hargita közelében található Turul vendégházakban

szálltunk meg” – számolt be lelkesen az egyik zarándok. „A vacsorát és a reggelit az Irgó étteremben költöttük el. Másnap korán indultunk Csíksomlyóra. A kétórás utat több mint négy óra alatt sikerült megtennünk. Minden jármű ugyanoda tartott. Közben megelőzték minket biciklis, motoros

zarándokok is. Még egy futó is elhaladt mellettünk. Imádkoztunk, hogy időben megérkezzünk. Ki-kí szinte külön utakon, saját nehézségeit leküzdve jutott fel a Hármashalom oltárhoz. Csodálatosan felemelő élmény volt látni és megtapasztalni a nemzeti lobogók hullámozó tengerét, látni és hallani az együtt imádkozó és himnuszokat éneklő magyar testvéreinket."

Ez az út az igazi zarándoklatok egyike. A megpróbáltatás, a figyelem, a hit és a fizikai jelenlét adja meg az élmény mélységét. A csíksomlyói Mária-kegyhely, a Szűzanya csodatevő szobrához való pünkösdi zarándoklat kiemelt vallási esemény sok ezer ember számára. Csíksomlyó most is a katolikus székelység hírneves búcsújáró helye. Most már a más vallású keresztény hívek is szívesen vesznek részt a búcsújárásban. A világ keresztény magyarságának közös nemzeti kegyhelyévé és zarándokhelyévé vált.

Az idei Csíksomlyói pünkösdi búcsú a ferences hagyományok szerinti liturgiák és gyalogos zarándoklatok mellett különleges lelki töltekezést ígért György Alfréd kamilliánus szerzetes ünnepi szónoklatával. Nyitott

lélekkel, tiszta szívvel hallgattuk tanítását. A magyarok szíve idehúz Csíksomlyóra. Itt találja meg küzdelmes, életének vigaszát, reményét és támogatását. Idehozza bánatát, örömet, és reménykedve kéri Mária anyai oltalmát küzdelmes életéhez. Idehozzák a küzdelmekben megkopott lelküket, meggyengült hitüket, idehozzák bizakodásukat támaszt kérve égi Anyjuktól keresztény jövőjük beteljesedéséhez.

Ezen az úton minden megtörténik, ami szép és jó, ami a lelket simogatja, és a szívet melengeti. Mindig van sok nevetés és mosoly, örömtől és meghatottságtól kicsorduló könnyek

és testvéri ölelések. A zarándoklat elsődlegesen hitbeli esemény számunkra. Nem kirándulás, hanem szent idő, közös imával telt beszélgetések, rózsafüzér, a csúcspont pedig a közös szentmise a nyeregben. A csíksomlyói búcsú sajátos helyet foglal el a Mária-kegyhelyek között: vallási jelentősége mellett a nemzeti összetartozás szimbólumává vált.

Köszönet és hála mindazoknak, akik gondosan megszervezték és támogatották zarándokutunk létrejöttét! Lépteink vezessenek Mária által Jézushoz!

Egy hálás zarándok

Máriapoli Szinyákon Lelkigyakorlat a szeretet, az egység és a remény jegyében

Június 12. és 15. között zajlott Kárpátalján, a festői szépségű Szinyákon a „Máriapoli – Mária városa” címet viselő lelki gyakorlat, mely a Fokoláre Mozgalom szervezésében valósult meg, és mély lelki tartalommal, örömmel, egységgel és Isten jelenlétének megtapasztalásával ajándékozta meg a résztvevőket.

Az eseményre Ukrajna több pontjáról érkeztek résztvevők: Kijevből, Bila Cerkvából, Lvivből, Ungvárról és Sztorozsnyicáról, valamint vendégek csatlakoztak Szlovákiából, Ausztriából és Hollandiából is. A természet szépsége, a hegyek csendje és a testvéri találkozások különösen kedveztek a lelki elmélyülésnek.

A lelki gyakorlat központi gondolatát Margaret Karam, a Fokoláre Mozgalom elnökének idei üzenete adta: „Ki vagy te számomra?” Ez a kérdés segítette a résztvevőket abban, hogy új megvilágításban tekintsenek embertársaikra, és mélyebben megértsék, mit jelent evangéliumi módon szeretni.

A programban helyet kaptak személyes tanúságtételek, hivatástörténetek, és különösen emlékezetes volt az Ausztriában élő brazil fokolarina, Aster által vezetett „Remény a szenvedésben” című műhelyfoglalkozás, amely mély lelki tartalmával sokakat megérintett.

A közös imák a békéért, a lelki beszélgetések, az örömteli együttlét és a környezet szépsége mind hozzájárultak ahhoz, hogy a résztvevők az egység, a remény és az isteni szeretet légkörében töltsenek el néhány felejthetetlen napot.

A lelki gyakorlat végén mindenki megerősödve, szeretettel és lelkesedéssel tért vissza otthonába, közösségébe, családjához – azzal az elhatározással, hogy az ott megtapasztalt szeretetet, Jézus szeretetét, aki közöttünk él, továbbadja minden embernek, akivel csak találkozik.

Forrás: az ukrajnai Fokoláre Mozgalom facebook oldala

Karításznapot szerveztek Beregszászban

Május 23-án a beregszászi Pásztor Ferenc Községi és Zarándokház és a római katolikus templom adott otthont a karítász napnak, melyet abból a célból szerveztek meg, hogy mély értékeket és közösségi élményt nyújtson a másokat segítő karítász dolgozóknak. A rendezvényre több kárpátaljai településről érkeztek a résztvevők, köztük Munkácsról, Gyertyánligetről és Beregszászról.

A rendezvény vendégei és előadói a Duna-kanyar vidékéről érkeztek: Balogh László, borszönyaljai plébános és Kovács Gábor, az Egyházmegyei Karítász vezetője Vácról.

A nap programját szentmisével kezdték, melyen Balogh László atya hangsúlyozta az Isten iránti szeretet és türelem fontosságát, különösen a szenvedésben és nehézségekben való együttérzést. Rámutatott arra, hogy Jézus példája szerint az igazi szeretet áldozatkészség és együttérzés, amely a fájdalomban is képes együttérezni másokkal, és ezáltal tud másokat segíteni és támogatni.

A szentmise után egy rövid kávészünet frissítette fel a jelenlévőket, majd László atya tartott előadást, melyben na-

gyon sok értékes gondolatot érthetően, egyszerűen adott át. Az előadás segítette a résztvevőknek tudatosítani saját lelki állapotuk felértékelését, hangsúlyozva, hogy a belső egyensúly megteremtése által lehet másoknak is segíteni. Kiemelte a türelem, az önreflexió és a kreativitás szerepét a személyes és közösségi gyógyulásban.

A nap további részében a résztvevők kiscsoportokban osztották meg tapasztalataikat, különösen a háború hatásairól, ami megteremtette a megértés és támogatás légkörét közöttük. A beszélgetések során mindenki elmondhatta, mit visz magával a találkozón elhangzottakból. Sokan kiemelték a hit, a bizalom és a közös imádság erejét, valamint a Szűzanya segítségét, aki erőt ad a nehéz időkben.

A rendezvény végén közösen köszönték meg egymás támogatását és a közösség összetartozását, majd finom ebéd várta a résztvevőket a templomudvarban. Ez az esemény nemcsak lelki feltöltődést adott, hanem erősítette a segítő közösség egységét és hitben való megerősödését, hogy továbbra együtt tudják szolgálni a rászorulókat.

Fehér Rita írása alapján

Forrás: <https://karpatalja.ma/karpatalja/hitelet/ismet-karitasz-napot-szerveztek-beregszaszban/> élménynyújtott a Karítász

Új családdal bővült a Ráti Gyermekotthon

Megható és reményteli eseménynek adott otthont a kárpátaljai Rát település 2025. május 31-én: újabb családtípusú gyermekotthon nyitotta meg kapuit. Az esemény nemcsak egy ház felszentelését, hanem új reményt is jelent azon gyermekek számára, akik szerető családra találnak itt.

A Prodanyuk család háza a hatodik olyan családi típusú gyermekotthon,

amely a Szent Mihályról elnevezett Gyermekotthon civil szervezet támogatásával alakult meg. A szervezet közel húsz éve dolgozik azon, hogy a nehéz sorsú gyermekek szeretetteljes, biztonságos családi környezetben nevelkedhessenek.

„Célunk, hogy minden gyermek megtapasztalja a család melegét és szeretetét” – hangsúlyozta Bíró Mária, az alapítvány vezetője. Elmondta, hogy olyan embereket keresnek és támogatnak, akik szívből akarják

nevelni a gyermekeket, és segítenek nekik boldog, jószívű, munkaszertő emberré válni. „Azért dolgozunk, hogy minden gyermek, aki hozzánk kerül, érezze, hogy tartozik valahová, hogy szeretik, értékelik, és hogy lehetősége van boldog, teljes életet élni” – mondta az intézmény vezetője.

Az ünnepség szentmisével kezdődött a ráti kápolnában, melyet Majnek Antal OFM, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye nyugalmazott püspöke celebrált, majd azt követően

Antal püspök atya megszentelte az új otthonot.

A rendezvényen számos vendég is tiszteletét tette, köztük Jakimelina Szvitlana, a Kárpátaljai Megyei Gyermekvédelmi Szolgálat vezetője, Cseh Áron, Magyarország ungvári főkonzulátusának vezető konzulja, valamint Fehér Ferenc, a Szent Márton Jótékonyági Alapítvány igazgatója.

A Prodanyuk család – László és felesége, Katalin – két saját gyermekük mellé négy testvért fogadtak örökbe egy állami intézményből. Boldogan meséltek arról, hogyan vált valóra régi álmuk: „Feleségemmel régóta szerettünk volna segíteni azoknak a gyerekeknek, akiknek nincs családjuk. Tudatos döntést hoztunk. A szeretet, tisztelet, türelem és felelősség azok az értékek, amelyekre otthonunk épül. Hiszünk abban, hogy minden gyermek, aki velünk él, szeretve és biztonságban fogja érezni magát” – mondta a családfő.

A családotthon nem csupán egy

ház, hanem egy lehetőség. Egy olyan hely, ahol a legkiszolgáltatottabb gyerekek újrakezdehetnek – félelem nélkül, biztonságban, szeretetben. A ráti közösség és a segítő szervezetek példamutató munkája megmutatja, hogy még a nehéz társadalmi és gazdasági körülmények között is lehetséges a jövőt, reményt, és otthont adni a legkisebbeknek.

Az eseményen résztvevők abban a hitben és reményben tértek haza, hogy ez az új otthon nemcsak a Prodanyuk család számára jelent új kezdetet, hanem példát mutat arra is, hogyan lehet a szociális gondoskodást emberséggel, hittel és elkötelezettséggel megvalósítani.

Felhasznált forrás: Kárpátaljai Megyei Állami Közigazgatási Hivatal Gyermekügyi Szolgálat facebook oldala

Ünnepi szentmise Onokócon

Az ungvári járásban található Onokóc, régi magyar nevén Felsődomonya. A település templomának ünnepe Sarlós Boldogasszony, vagyis Mária látogatása Erzsébetnél. Ezen a napon, az ukrainai római katolikus egyház liturgikus rendje szerint május 31-én tartotta meg az egyházközség a búcsút. Az ünnepi szentmisét Lucsok Miklós OP, a Munkácsi Egyházmegye püspöke celebrálta.

A szertartáson koncelebráltak a perecsenyi lazarista atyák: Jerzy Hawluk CM, az onokóci plébánia plébánosa, valamint Jan Vakulcsak CM.

Homíliájában a főpásztor arra buzdította a híveket, hogy legyenek az örömhír hordozói: „Ahogyan Szűz Mária áldást hozott Erzsébet házába, úgy mi is legyünk áldáshozók. Erre tanít bennünket a mai ünnep – hogy vigyünk áldást a világba, egyszerű szavaink és tetteink által.”

„Amikor szívből mondjuk egymásnak: »Jó napot kívá-

nok«, vagy őszintén kimondjuk: »Köszönöm«, »Bocsáss meg«, »Áldjon meg az Isten« – ezek mind az áldás szavai. Ma Szent Pál rómaiakhoz írt levelében ezt hallottuk: »Áldjatok, és ne átkozzatok.« Ezt a mondatot vigyük magunkkal mára.”

A püspök emlékeztetett a rózsafüzér egyszerű, de mély imádságára is, mely által Szűz Máriához, az Úrhoz és a Szentlélekhez fordulunk. Hangsúlyozta: „Amikor áldást mondunk, azzal megvédjük magunkat a gonosztól.” Felhívta továbbá a figyelmet az úgynevezett fohász-imák, rövid, szívből jövő imádságok jelentőségére is, amelyek segítik gondolataink Isten, Mária és Szent József felé irányítását.

„Legyünk az áldás hordozói – vigyük el a kegyelmet és Isten áldását magunkra, családjainkra, közösségeinkre, plébániánkra, egyházmegyénkre és nemzetünkre is” – zárta szavait a püspök.

Ez az ünnep különleges jelentőséggel bír a helyi közösség számára, hiszen a hívek közös imában, hálaadásban és reményben egyesülhetnek.

Szűz Mária hálaadó éneke, a Magnificat, amelyet Erzsébet látogatásakor mondott, ma is hív minket, hogy újra és újra kimondjuk Istennek a magunk „igenjét”.

Az egyházközség a következő szavakkal adott hálát az ünnep kegyelmeiért:

„Ez a nap különleges jelentőséggel bír plébániai közösségünk számára – egy olyan alkalom, amikor közös imában, hálaadásban és reményben egyesülhetünk. Magasztalja Ielkém az Urat... A Szűzanya válasza Erzsébet

köszöntésére – a Magnificat – a keresztény világ egyik legszebb hálaadó imádsága lett.

„Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben, mert tekintetre méltatta alázatos szolgálóját.” (Lk 1,46–48)

Ez a dicsőítő ima arra hív bennünket, hogy életünk minden napját hálaival és Isten dicséretével kezdjük. Mária szavai nem csupán az evangélium lapjain élnek tovább, hanem hitünk, hagyományaink és közösségi egységünk

lelki alapját képezik – ezek tartják össze nemcsak templomunk falait, hanem a mi lelki otthonunkat is.

Kérjük, hogy Isten kegyelme áradjon ki mindannyiunkra. Mennyei Patrónánk, a Boldogságos Szűz Mária közbenjárása hozzon békét, egészséget, szeretetet és lelki erőt, hogy szembenézhesünk a nehézségekkel, és hogy minél előbb eljőjön a vágyott béke hazánk földjén.”

Szöveg és fotó: onokáci plébánia írása alapján

Tiszaújlak üzenete

Tiszaújlakon több éve hagyományra vált a májusban megrendezésre kerülő egész éjszakai virrasztás a békéért. Az idén is este hat órától másnap reggel nyolc óráig tartott. A tiszaujlaki közösség gondos szervezését követően több egyházközségből is eljöttek a hívek és az ott szolgáló atyák. Szívesen vállaltak részeket a virrasztásban, hiszen a béke közös érdekünk. Minden órában más-más egyházközség hívei imádkoztak, dicsőítették Istent és kérték a Szűzanya közbenjárását országunk és az egész világ békéjéért. A 14 órán át tartó virrasztáson egymást váltva közel 500 fő vett részt.

Akik elzarándokolnak ilyenkor Tiszaújlakra, tudják, hogy az imának nagy ereje van. Most is így volt. Idő-

sek, fiatalok, családoso, egyedülálló, mind egy szívvel és egy lélekkel, de legfőképpen nagy hittel vettek részt az eseményen. A rendezvény, kicsiben ugyan, de mélyen szimbolikus gesztussá vált a háborúval sújtott időkben – üzenet a világ felé: a

közösség békére, megértésre és összefogásra vágyik. Tiszaújlak ezzel a békevirrasztással élen jár a közösségi összefogásban és fontos üzenetet küld: a legnehezebb időkben is lehet közösen hinni, imádkozni és kitartani.

A tiszaujlaki egyházközség

Antalóci zarándoklat és búcsú: közösségeket egyesítő lelki élmény

2025. június 14-én, szombaton ünnepi szentmisére gyűltek össze a Kárpátalja számos településéről érkező hívők Antalócon, hogy közösen ünnepeljék Páduai Szent Antal ünnepét, aki a helyi római katolikus templom védőszentje. A szentmisét Miklós Lucsik OP munkácsi megyéspüspök celebrálta.

Az ünnepet gyalogos zarándoklatok előzték meg, amelyek több útvonalon és különböző időtartamokkal zajlottak. Az egyik csoport két nappal az esemény előtt kelt útra Szolyváról a hegyeken keresztül. A Szűz Mária mennybevitelének szolyvai templomától 42 zarándok indult el, és útközben további három személy csatlakozott hozzájuk, így összesen 45-en érkeztek meg Antalócra. A csoport tagjai között voltak hívők Ungvárról, Munkácsról, Szerednyéről, Vezérszállásról és természetesen Szolyváról. A zarándokokat Jevhen Zsukovszkij SDS, Jevhen Fizer és Henrik Jaworski atyák kísérték.

A másik csoport június 14-én hajnalban indult Szered-

nyéről. A 126 főt számláló csoportban a zarándokok Órdarmáról, Ungvárról, Klacsanóból, Mélyútról, Munkácsról érkeztek valamint egy zarándok Kovelből, aki orvosként szolgált az út során. A legfiatalabb résztvevő nyolc hónapos volt Szerednyéről, a legidősebb zarándok pedig 73 éves Alsószlatináról. A szerednyei csoportot a ferences testvérek kísérték.

Az ünnepi szentmisén Miklós püspök prédikációjában arra hívta fel a figyelmet, hogy a Szentlélek miként vezet minket a szolgálatra és a közösségek építésére. Mint mondta, „az Úr hívott meg bennünket ide, Antalócra, hogy Páduai Szent Antal segítségét kérve érzékenyek és engedelmesek maradjunk, meghalljuk és elfogadjuk az Úr hívását, és az Ő erejével szolgáljunk egymásnak közösségeinkben – és általuk mindazoknak, akikhez az Úr küld minket.”

A zarándoklat személyes jelentőségéről és lelki tapasztalatairól Viktorija Login, a szerednyei csoport egyik tagja így számolt be: „A gyalogos zarándoklat Páduai Szent

Antalhoz Antalócra egy olyan egyesítő élmény, amely örökre emlékezetes marad. Egyrészt fizikai kihívás, amely kitartást és elszántságot kíván. Az út fáradalmi, az izomláz – mind részei annak a megtisztító folyamatnak, amely elvezet a belső csendre és összeszedettségre. Másrészt a zarándoklat jóval több, mint testmozgás – a belső párbeszéd ideje. Távol a mindennapok zajától lehetőség nyílik az elmélyült gondolkodásra, imára, hálaadásra. A természet, az út csendje, és a társakkal való beszélgetések segítenek az önismeretben és lelki megújulásban. A célhoz érkezés, a szent hely – a templom, ahol különleges béke és áhítat uralkodik – az egész út csúcspontját jelenti. A szentmisén való részvétel mély lelki megkönnyebbülést és Isten közelségének érzését hozza. Még a hazatérés után is sokáig él bennünk az élmény: megerősíti a hitünket, új nézőpontot ad, és lelki erővel tölt fel. Újjászületve, békével és reménnyel tértem haza.”

Az ünnep nem csupán vallási esemény volt, hanem olyan közösségi tapasztalat is, amely megerősítette a hívek közötti kapcsolatot és elmélyítette hitüket – emlékeztetve arra, hogy az út Istenhez néha egy hosszú, de mindig megtisztító gyaloglás.

Fotó: a zarándoklat résztvevői

Szentháromság-búcsút ünnepeltek Nagybereznán

Június 15-én, vasárnap ünnepi szentmisével és közös imádsággal ünnepelték a hívek és vendégek a Szentháromság búcsúját Nagybereznán. A jeles alkalomra számos zarándok érkezett a környező településekről is.

Az ünnepi szentmisét Anatolij Towkan CM atya mutatta be, aki az odesszai területről, Pivdenne városából érkezett, ahol jelenleg plébános-

ként szolgál. Vele együtt koncelebrált Jan Vakulcsak CM atya, a nagybereznai római katolikus Szentháromság-plébánia lelkipásztora, valamint Jerzy Hawljuk CM atya. A liturgiában részt vettek a görögkatolikus egyház papjai is: Olekszij atya Turjaremetéről és Mihajlo Lendel atya Nagybereznáról.

Szentbeszédében Anatolij atya arra hívta fel a figyelmet, hogy elmélkedjünk Isten háromságos mivoltáról

– az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységéről. „Ki az Isten?” – tette fel a kérdést a szónok. „Ha egyetlen szóval kellene válaszolni, akkor Isten: Szeretet.”

A szentmisére a helyi híveken kívül érkeztek zarándokok Turjaremetéről, Felsődomonyáról, Révhelyről, Ókemencéről, Unghutáról és Perecsenyből is. A liturgia végén körmenetet tartottak a templom körül, amelyet ünnepélyes áldás zárt.

25 éves jubileumot ünnepelt a Szentháromság-templom Ungváron

Szentháromság vasárnapján, június 15-én, 25 éves fennállását ünnepelte az ungvári Szentháromság római katolikus templom. Az ünnepi szentmisét Zsarkovszkij Péter atya, a Munkácsi egyházmegye általános helynöke mutatta be, több egyházi méltóság és vendégpap koncelebrálásával.

A szentbeszédet Pavlo Sevcsuk OFM tartotta, aki a Szentháromság titkáról és Isten kimeríthetetlen forrásként való jelenlétéről elmélkedett. „Ha nincs forrás, nincs élet – minden Istentől indul ki” – hangsúlyozta.

Zsarkovszkij atya meghatódva idézte fel a templom alapítását. „Egykor pusztaság volt a helyén, de a hitből templom és közösség született” – emelte ki visszaemlékező beszédében. A szertartás után a hívek kifejezték hálá-

jukat, melyben kiemelték: „Templomunk a boldogság forrása lett sokak számára.”

Az ünnepet agapé zárta, melyet a plébániai közösség tagjai szerveztek a templom udvarán.

„Isten arra hívott minket, hogy együtt haladjunk a mennyország felé vezető úton”

Beszélgetés a Munkácson élő Gyürki házaspárral

A Gyürki házaspárt, Adrit és Andrást néhány évvel ezelőtt ismertem meg. Az első pillanattól kezdve megérintett a mód, ahogyan együtt vannak. Szavak nélkül is sugárzott rólok, hogy nagyon szeretik egymást, de az is, hogy kölcsönös szerelmük alapja, mozgatója maga Isten. Mély lelki életet élő emberek, akiket Isten arra hívott meg, hogy a házasság kötelékében szentelődjenek meg...

– Meséljete magatokról! Hogyan ismerkedtetek meg, hogyan kezdődött közös életetek?

ADRI: – 2011-ben ismerkedtünk meg egy közösségben, amely akkoriban kezdett formálódni a plébániánkon. Ezután hosszú ideig barátkoztunk, kerestük a hivatásunkat, és 2015-ben eljegyeztük egymást, majd 2016-ban összeházasodtunk. Van egy hatéves kislányunk, és hamarosan várjuk a kistestvérét.

ANDRÁS: – Az út, amelyen felismertük házassági hivatásunkat, nem volt könnyű, de az Ő akaratának keresésére épült. Őszintén kérdeztük Istent, különösen a nehéz pillanatokban: „Hogyan tovább?” Az egyik legmeghatározóbb pillanat az volt, amikor közösen imádkozva, kifejezetten erre a szándékra nyitottuk ki a Szentírást. Máté evangéliumának egyik részletére esett a tekintetünk, ahol ezt olvastuk: „Az ember elhagyja apját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik...” Mondhatjuk, hogy ez volt a kezdet. Ezután még sok csodát és jelet kaptunk, amelyek megerősítettek abban, hogy a Jóisten arra hívott meg minket, hogy együtt haladjunk a mennyország felé vezető úton.

– Úgy tudom, Medjugorje mindkettőtök számára fontos helyet foglal el. Hogyan van jelen a Szűzanya szeretete az életetekben?

ANDRÁS: – Igen, mindketten na-

gyon szeretjük Medjugorjét – ott kértem meg Adri kezét is. Ez egy ötnapos lelkigyakorlaton történt, amelynek címe „Böjt. Ima. Csend.” volt. Azért mentem el erre a lelkigyakorlatra, hogy végső megerősítést kapjak arra, hogy eljegyzési szándékom valóban Isten akaratá, mivel előtte más hivatásokon is elgondolkodtam, pl. a papi hivatáson. Itt sok mindenre választ kaptam, de talán a legszebb jel az volt, hogy az a nap éppen Szent József, Szűz Mária jegyesének az ünnepe volt. Szent József pedig különösen közel áll hozzám.

– Ahogy mondtátok korábban, gyermeket vártok. Mit jelent számotokra a gyermekvállalás? Hogyan tapasztaljátok meg Isten jelenlétét és vezetését a házasságban?

ADRI: – „Aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, engem fogad be.” A szentírásnak ezek a szavai, gyermeket befogadni, számunkra azt jelenti, hogy teljesítjük Isten akaratát. Két évvel ezelőtt elvesztettünk egy meg nem született gyermeket. A veszteség fájdalma után mégis azt éreztük, hogy Isten továbbra is meg akar ajándékozni bennünket. Idősebb kislányunk már hatéves, és hosszú ideje imádkozik kistestvéért – számára ez nagyon fontos. Ezért ez az időszak számunkra is áldásos idő.

ANDRÁS: – Gyakran megtapasztaljuk, hogy Isten maga lép be az életünkbe, a mindennapjainkba. Hisszük, hogy Ő akarta, hogy

együtt legyünk, és ebben a tervben Ő a csodák szerzője. Ezt a valóságot számtalanszor tapasztaltuk az életünk során. És Ő hűséges hozzánk. Minden fontos döntésünket Isten akaratának felismerése mentén hozzuk meg. Számunkra az Ő akarata első sorban az Ő Igéjén keresztül nyilvánul meg amely sokszor nagyon konkrét és hatékony a mi életünkben.

ADRI: – A szív békéje is jele annak, hogy minden az Ő tervének megfelelően történik, még akkor is, ha életünk viharain és különféle nehézségeken megyünk keresztül. Teljes bizalommal ráhagyatkozunk Isten gondviselésére, amely csaknem kilenc év házasságunk alatt soha nem hagyott el bennünket.

– Az élet viharai – mondtátok. Mi tart meg titeket a házasságotokban a nehézségek ellenére is?

ADRI: – Minden nehézségben Istenhez fordulunk útmutatásért és segítségért. Eddig minden egyes helyzetre kaptunk konkrét ígét, ami gyakran ugyanaz volt. Ha kételkedtünk is, Isten hűséges maradt hozzánk. Küldi angyalait segítségül, megerősít jelenlétével, megadja a szükséges kegyelmeket. A kereszt mellett ott van az áldás.

– Hogyan tekintetek a jövőre? Milyen céljaitok, álmaitok vannak?

ANDRÁS: – Több álmunk is van. Amióta tart a háború, észrevettük, hogy a mának élünk. „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” Ez az ige tart most meg minket leginkább.

ADRI: – Nagyon nehéz előre tekinteni, tervezni. Nekünk is – mint sokaknak – most a legnagyobb álmunk, hogy véget érjen a háború. Céljainkat és álmainkat gondos kezekbe adtuk át. Isten tud róluk, és minden reményünk Őbenne van. Majd, ha eljön az idő, segít nekünk az álmainkat is megvalósítani.

Molnár M. Katalin

„Továbbadjuk gyermekeinknek”

Interjú Jakab Eleonórával, a Beregszászi Keresztény Értelmiségek Szövetségének elnökével

Tíz évvel ezelőtt Kárpátalján létrejött egy szervezet, amelynek munkája a keresztény értékek iránti odaadásról, az azokhoz való ragaszkodásról és azok átadásáról szól. Ez a Beregszászi Keresztény Értelmiségek Szövetsége. Híre és népszerűsége gyorsan terjedt, mára már közel 50 tagja van. Tevékenysége Kárpát-medence szerte ismert. Jakab Eleonóra, a szervezet elnöke pedig idén Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetésben részesült pedagógusi, oktatói, közéleti és karitatív munkája, közösségi és evangelizációs tevékenysége elismeréseként. A díjat Eleonóra nagyszüleinek ajánlotta, akiknek nagy szerepük volt a keresztény hit átadásában. Az interjúban erről is mesél az elnökhasszony.

– *Még mielőtt a KÉSZ tevékenységére, működésére áttérnénk, kérdezném, hogyan alakult a családjukban, az életében, hogy a hit az egy olyan dolog, melyhez ragaszkodnunk fontos és érdemes.*

– Gyerekként egy kommunista rendszerben nőttem fel. Szüleim tanítók voltak, féltek templomba járni, féltették a gyerekeiket is. Édesapám az Ungvári járási Szűrtéből való volt. Az ottani nagyszüleim római katolikusok voltak. Gyerekkori emlékeim között van a szürtei templombúcsú, ami mindig meghatározó élmény volt számomra. A beregszászi nagyszüleim is meghatározóak voltak számomra, annak ellenére, hogy nem voltak a vérszerinti nagyszüleim, mivel az édesanyám szülei nagyon korán meghaltak, nagyapám a „málenkij robotban” Szamborban, nagymamám pedig a háború idején valamilyen betegséggben. Így két árva gyerek maradt. Őket végül a nagynéni nevelte fel, akinek nem volt saját gyermeke. Nagynénének fontosnak tartották a hit

átadását. Macejkó János atya keresztelt meg engem és azután áthelyezték őt Királymezőre. Ahányszor ellátogattunk oda, vagy ott nyaraltunk, minden alkalommal meglátogattuk a papbácsit. Nagymamám mindig mondta, hogy ő az, aki megkeresztelt engem. Nagyapám tanította nekem a katekizmust, amikor kilenc éves voltam. Nagymamám elintézte, hogy Munkácson lehessek elsőáldozó, természetesen nagy titokban. Felöltöztettek egy szép ruhába és be kellett állnom utolsónak az áldozók sorába. Csak mi és a pap tudta, hogy akkor áldoztam először.

– *Hogyan tudta felnőtt korban gyakorolni a vallását a kommunizmus alatt?*

– Az egyetemi éveim során is megvolt a vágy bennem, de csak titokban, szökve tudtam néha templomba menni. Amikor férjhez mentem, ragaszkodtam az egyházi esküvőhöz, habár még mindig tiltott volt. Sötétben, este volt a szertartás a kaszonyi templomban, ahol csak egy gyertya égett, hogy ne keltsünk feltűnést. A férjem

református, de abban az időben nem gyakorolt semmilyen vallást. Hét éven át imádkoztam érte és elmentem vele a református templomba, segitettem neki átlépni a templom küszöbét. Egy ideig jártam vele a református templomba. Mára talán buzgóbb, mint én. Nincs olyan nap, hogy ne imádkozom, és ne olvassam a Szentírást.

– *Nem okoz nehézséget az, hogy két különböző felekezethez tartoznak?*

– Nem szoktunk hitvitákat folytatni. Mindenki hagyja a másikat, de imádkozunk együtt olyan imákat, amelyek közösek. A férjem nagyon toleráns ebben a témában. Egyszer a csíksomlyói búcsút nézve a tévében ezt mondta: ahol ennyi ember ugyanazért az ügyért imádkozik, az nem lehet, hogy ne találjon meghallgatásra.

– *Hogyan jött létre a Keresztény Értelmiségek Szövetsége Beregszászban?*

– Plébániánk már korábban is kapcsolatban volt a KÉSZ-szel. 2015-ben Michels Antal atya, akkori beregszászi

szi plébános biztatására vállaltam el a csoport alakítását. Kérte, hogy ha egyet értek a szervezet céljaival és tudok szervezni 10 embert egyházközségünkben, akik szívesen csatlakoznának, akkor alakuljon Beregszászban is egy csoport. Megvolt az alakuló ülés, jártam a KÉSZ gyűléseire Magyarországra és mélyebben megismertem a szervezet célkitűzéseit.

– Melyek a Keresztény Értelmiségi Szövetségének céljai?

– Az értelmiségnek az a szerepe a társadalomban, hogy ha helyes céljai vannak, akkor maga után vonzza a többieket. Így van ez a KÉSZ-ben is. Tevékenységének fő területe az evangelizáció, a karitatív munka, a gyermekekkel való foglalkozás, az egyházi hagyományok őrzése és minden olyan jellegű tevékenység, amelyen keresztül a mai világban evangelizálni lehet.

– Mindezt milyen programok, rendezvények által valósította meg a KÉSZ az elmúlt 10 év során?

– Elég sok programot szerveztünk, és vannak már hagyománnyá vált rendezvényeink is. Legelőször a Magyar Kultúra Napjához kapcsolódó kiállításunk vált visszatérő ünnepünké. Úgy próbáljuk megválasztani a művészeket, akiknek kiállítást szervezünk, hogy közülük legyen a kereszténységhez, munkájukból is ez tükröződők.

Ilyen Csernyiga Gyula lelkész, Gogola Zoltán, akinek a dédnagyapja ikonfestő volt, Prófus Marianna, aki a templomunk számára készíti az oltárterítőket, melyek ki is lettek állítva. Idén egyik kiállítónk természetes ásványokból készített rózsafüzérekét az ünnepünkre.

Az 1956-os forradalom évfordulójáról is megemlékezünk. Rendszeresen hívtunk előadókat a kárpátaljai 56-osok közül.

Felújítottuk a beregszászi temetőben a Páli Szent Vince szatmári irgalmas nővéreinek sírjait.

Könyvet adtunk ki közösen a beregszászi főiskolával. Az egykori beregszászi római katolikus temetőben eltemetett értelmiségiokről szóló kis színes, igényes tájékoztató kiadvány is készült.

Szedő Dénes könyvbemutatót szerveztünk.

Konferenciával emlékeztünk meg dr. Linner Bertalan születésének 130. évfordulójáról. Létrehoztuk a Linner-díjat, melyet minden évben keresztény orvosoknak, ápolóknak adunk át.

Évente csatlakozunk a KÉSZ az Ima a Hazáért című országos zárándoklatához. Minden évben ellátogattunk valamelyik Mária-kegyhelyre. Voltunk már Máriagyűdön, Mátraverebély-Szentkúton, Máriapócon, Bodajkon. Tavaly első alkalommal szerveztünk Szent Miklós-zárándoklatot gyerekek számára, melynek kere-

tében Nyíregyházára és Máriapócsra látogattunk el.

– Mennyire befolyásolja a háború a KÉSZ tevékenységét?

– Mindannyiunk életét befolyásolja sajnos. Nyilván vannak, akik közvetlenül érintettek és vannak, akik közvetetten. Tőlünk is mentek el tagok, kevesebben lettünk. Éppen most foglalkoztam tagtoborzással. Olyan személyeket szólítottam meg, akik itthon maradtak, itthon dolgoznak és egyetértenek azokkal a célokkal, amelyekért a szövetség működik. Így sikerült találni plusz öt tagot.

– Melyik időszak nagyobb ellensége a keresztény értékeknek: a kommunizmus, a jelenlegi háború vagy a nagy jólét, amely nyugaton megfigyelhető?

– Mi itt Kárpátalján még az utolsó előtti órákban vagyunk. Hála Istennek még nem vagyunk abban a helyzetben, mint tőlünk nyugatabbra, ahol lassan már az anyák napját sem lehet ünnepelni. Itt a legfontosabb feladatunk, hogy az elődjeinktől kapott keresztény értékeket valamilyen formában továbbadjuk gyermekeinknek. Én a cselekvésre teszem a hangsúlyt. Csinálni kell, néha erőnkön felül is.

– Tanárként hogyan tudja belevinni a keresztény értékeket a tananyagba?

– Pályakezdeként az evolúciós elméletet kellett tanítanom, amivel nem érttem egyet. Megtanítottam a tanulóknak, mert kötelező volt, de éreztettem velük, hogy én nem ezt hiszem.

Életpéldákat hozok fel gyakran a diákoknak, ami tanúságtétel lehet.

Szép eset volt, amikor az egyik diákom elmondta, hogy látott engem szentáldozáshoz járulni. Ez nagyon meghatott: tudják rólam a hallgatók, hogy keresztény ember vagyok.

Amit a legfontosabbnak tartok az az, hogy az életben bármiféle célt csak a szeretet által lehet elérni. Tudjuk, hogy Isten maga a Szeretet. Számtalan élethelyzetben voltam már, anyagi, lelki vagy más nehézségek közepette, és csak a szeretet által oldódott meg minden problémám.

Fehér Rita

„Keresd a békét és járj utána!”

Interjú Hortobágyi Arnold bencés szerzetespappal (II. rész)

– **Mi volt ott a feladata a néhány nap alatt?**

– Legutóbb négy napot töltöttem Kelet-Ukrajnában, egészen pontosan Harkivban, amely az orosz határtól mintegy harminc kilométerre fekszik. Pavlo Honcsaruk, a Harkiv-Zaporizsja egyházmegye püspökének vendégei voltunk. Ott tartózkodásunk alatt meglátogattuk a katonai kórházat Barbinkovóban, ahova a munkácsi karításközpontból adományokat szállítottunk. Ezúttal fontos volt számunkra azok támogatása, akik mássok számára nyújtanak segítséget.

A kórház beléptető pontján a hadsereg egyenruhájába öltözött baptista lelkészek fogadtak bennünket nagy szeretettel. A kórház igazgatónője hálával vette át humanitárius adományainkat. Megrendítő volt számomra a békéért mondott rögtönzött közös ima a lelkészekkel és a kórház munkatársaival.

Pavlo püspök, aki az Ukrán Püspöki Konferenciában a katonák lelkigondozásának referense, nemrég azt kezdeményezte, hogy az egyház dolgozzon ki egy pasztorális tervet és választ a háborúban szolgáló és az onnan hazatérő hadviselt katonák lelki és pszichológiai gondozására, támogatására. Ekkor értettem meg, hogy a háborúból hazatérő vagy a bajtársakhoz visszavágyakozó katonák lelkiállapota mennyire bonyolult és milyen sok pszichológiai dilemmával szembesít bennünket.

Utunk fő állomása a fronttól nem messze lévő nagyon szegényes kis ukrán falucska, Sevcsenykovó volt, ahová adományaik nagy részét szállítottuk. Az önkéntes asszonyok, akik minden nap kinyitják az egykor klubként működő helyiséget a rászorulóknak, már ismerősként fogadtak bennünket. Az adományok kirakodásánál mindenki segítségünkre volt, még azok a katonák is, akik a frontról a közeli karításközpontokra ellátmányért jöttek. Jómagam megáldott Szent Benedek-érmét akasztottam a katonák nyakába, tudva, hogy önmaguk spi-

rituális védelme ebben a helyzetben nagyon fontos.

Elsődleges feladatomban az adományok kiosztása és a lelkipásztori szolgálat volt, de elmondhatom, hogy gyóntattam ukrán katonát, és nagyon sok áldást osztottam. Amire pedig sosem gondoltam, most megtörtént: oroszul mondom el ukrán asszonyoknak, hogyan kell a rózsafüzért imádkozni. Mivel villanszerelő is vagyok, egy bombázás után helyreállított lakóházba vezettem be szabványos közép-európai szereléssel villanyt, aminek köszönhetően „fényt vittem egy család otthonába”, beépítve a hálózathoz a szükséges életvédelmi eszközöket is. Gyakran előfordul arra, hogy amit a háború nem pusztított el, azt a lakástűz vitte el, amelyet a vonat alatt vezetett hibás vezetékek és igencsak szedett-vetett kontakthibák okoznak. Mindannyian tudtuk, hogy ha a front előrenyomul, egy idő után lehetséges, hogy egy orosz család költözik majd ebbe a házba. De itt számomra nem az volt a legfontosabb kérdés, hogy ukrán vagy orosz családdé lesz-e a lakás, hanem az, hogy ha az ukrán vagy az orosz kisgyerekek belenyúl a konnektorba, áramütés következtében ne haljon meg. Mindkettőjük élete egyformán fontos számomra.

Azt a sok borzalmat látva sokszor azért imádkoztam, és azt kértem Istentől minden itt élő ember számára, hogy ne váljunk gyűlölködővé és együttérzésünket azokkal is őrizzük meg, akiket a másik oldalon állva ellenségnek nevezünk. „Keresd a békét és járj utána!”

– **Mire van az ottani embereknek, katonáknak leginkább szüksége?**

– Mivel nagyon sokan elhagyták otthonaikat, új otthonra és befogadókra van leginkább szükségük. És természetesen további folyamatos humanitárius segélyekre. Láthatjuk, hogy azok az emberek vannak a legkedvezőbb helyzetben, akik tudtak „bentről” hova menekülni, akik otthonra találtak ismerőseiknél, rokona-

iknál valamelyik európai országban. Sokan csak Kárpátaljáig jutnak el, hiszen a hadköteles korúak előtt a határok már le vannak zárva. Ezzel szinte meg van pecsételve a sorsuk. Ha nem adják bujkálásra a fejüket, akkor a nagyon gyorsan az erőszakos mozgósítások következtében a frontvonalon találhatják magukat.

Amire leginkább a mindkét oldalon állóknak szüksége van, az a fegyvernyugvás és annak belátása, amelyet megboldogult Ferenc pápa olyan sokszor hangoztatott: a háborúban nincsenek nyertesek, csak vesztesek.

A főút mentén telepített földi állásokról folyamatos a légtérben tartózkodó drónok és rakéták elhárítása. Harkivtól kb. 20 kilométerre egy percen belül két rakéta becsapódását is láttam saját szememmel. A város határán két, a fél égboltot betérítő villanást láttunk, és ezzel egy időben hallottuk a detonáció hangeffektjét is. Világosan emlékszem az első reakciónkra, amely olyan ösztönszerű volt: „Gyerekek, menjünk innen gyorsan haza!” Én ekkor nem Munkácsra, hanem Pannónhalmára gondoltam. De egyidejűleg arra is, hogy miért is mennék haza, hiszen akik itt élnek, nem tudnak sehova menekülni. Úgyhogy maradtunk és folytattuk a miszsiót.

Egy nagyon szép találkozás élményét zártam magamba a sevcsenykovói asszonyokkal, akik minden kapott segítségért nagyon hálásak voltak. Hálájukat kedves szavakkal, házilag készített ételekkel viszonzták. Azon a délelőttön 4-12 éves gyerekek rajzaikat kaptuk ajándékba. Álmaikat, fájdalmaikat, szenvedéseiket „rajzolták ki” magukból. „Álmodom a békéről, a boldogságról, az egységről, az életéről.” A felnőttektől pedig egy olyan különleges ajándékot kaptunk, amelyet örökké őrizni fogok: egy kilőtt töltevény hüvelyke, amelyre az asszonyok, rózsaszín, világoskék, halványzöld és fehér színekkel frissen kinyíló virágzó tavaszi ágakat festettek. Miközben a háború bűneit és pusztítását saját szememmel közelről láttam, azért imád-

koztam, hogy meg ne keményítsen és gyűlölködővé ne tegyen engem a borzalom, és hogy ne veszítsem el együttérzésemet azokkal sem, akik „a másik oldalon állnak”.

– Mi a különbség a háborús időszakban lévő Kárpátalja és Kelet-Ukrajnai régió között?

– Kárpátalja Harkivhoz képest nyugodt és szinte háborítatlan része Ukrajnának. Nem véletlen, hogy a belső menekülés iránya Kárpátalja. Ez azonban csak egy látszólagos nyugalom. Mert ahogyan az emberekkel naponta érintkezésbe kerülök, nagyon egyértelműen látom, hogy ez a háborús helyzet, amiben benne vagyunk, mindannyiunkra ránehezedik: a lelki-testi egészségünkre, az idegrendszerünkre, az emberi kapcsolatainkra és az istenkapcsolatunkra is. A háború ezredeik napján is túl vagyunk, és az emberek spirituális erőtartálékai már itt is kimerülnek. Ahogyan a beregszászi református püspök, Zán Fábián a napokban kifejtette: „tűrőképességük határán vagyunk”.

A Kelet-Ukrajnában, a Krímben, a donyecki, luhanszki, zaporizzsjai, a harkivi és a többi háborútól sújtott régiókban élők számára már egyáltalán nem az a fő kérdés, hogy hozzájutnak-e a pékségben ahhoz a kenyérhez, amelynek ismerős a csomagolása, vagy megszokták az ízét, vagy hozzájutnak-e a kedvenc tusfürdőjükhöz, hanem hogy egyáltalán kapható-e az üzletekben. Sokak számára a karításpont az egyetlen hely, ahol remélhetnek élelmet, ruhát a mindennapi életben maradáshoz. Ami pedig egyre jobban megnehezíti a frontközelben élők mindennapjait, az az, hogy kevesebb humanitárius segély érkezik és a nagyon alacsony bérekhez képest már szédítően többbe kerül minden, ami megvásárolható.

– Mit szeret leginkább ebben a misszióban?

– A misszió nagyon izgalmas, lelkipásztori kihívásokkal teli küldetést jelent számomra. Bár vannak missziós kolostoraink, de a bencés szerzetesek alapvetően nem missziós, hanem monasztikus életet élnek a monostorok közösségében. A hozzánk érkezőkkel

elsősorban a csendben, az igényesen végzett liturgiában, a vendégszereteten és a közös munka Istentől kapott ajándékában osztjuk meg életünket.

Fő feladatomnak azt tartom, hogy olyan kérdésekre keressünk közösen válaszokat, hogy a lezárt határok közt hogyan élhetjük meg a szabadságunkat. Sokat beszélek kis- és nagyközösségekben arról, hogy mi az, amit meg tudnánk tenni az itt-ben és a most-ban önmagunkért, annak érdekében, hogy meg tudjuk őrizni a kapcsolatainkat egymással, a teremtő Istennel, önmagunkkal, és hogyan tudnánk eljutni egyfajta nagyobb belső egyensúlyi állapotra a jelenben. Az ismeretlen, kiszámíthatatlan jövőre, ami nincs a kezünkben, a jelenben tudunk felkészülni.

A lelkipásztori missziós küldetés egy olyan állandóan ugrásra kész fizikai- és lelki állapot, amelyben kreatív módon sokféle emberi, érzelmi, mentális válaszkészséggel kell rendelkezünk. Ha erre vállalkozol, sosem leszel egyedül, mert ha nyitott vagy

a Lélek vezetésére, meg fogod tudni különböztetni Isten rád vonatkozó akarátát minden más hangtól. Ez egy nagyon izgalmas kaland. A missziós szolgálat számomra önmagamot megbecsülő, de másokra nyitott szolgálatot jelent. Ennek az egyensúlynak a megtalálása jelenti számomra a művészetet.

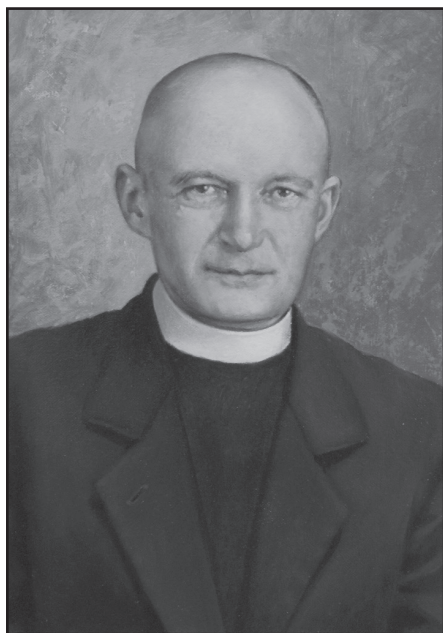
Ha sikerül egy kicsit megnyitni az eget az emberek feje fölött, vagy az elfogadás kapuit résnyire kitérni egymás felé, ez jelenti számomra a legfontosabb küldetést, amelyet mindig is szerettem. Megállni nemcsak az emberek mellett, hanem az emberek problémái mellett is – ez számomra azt jelenti, hogy a velünk együtt érző Főpap küldetésében lehetek.

Ami pedig a kalandjaimat illeti: saját tapasztalatból mondom, hogy ha valaki elindul Jézus útján, akkor nem csak nagy próbatételeken megy keresztül, hanem nagy-nagy örömekben is részesül.

Fehér Rita

Boldog Władysław Bukowiński II. rész (1904–1974)

Kazahsztán apostola a hosszú missziós évek alatt három ízben, először 1965 nyarán, majd 1969 telén Lengyelországba is hazalátogatott. Ilyenkor intenzív heteket töltött el, találkozva rokonaival, számos barátjával, paptársaival, akik Luckban töltött szolgálatából emlékeztek rá, valamint találkozott börtönbeli bajtársaival is. Gyakran meglátogatta Karol Wojtyła bíborost is.

Utoljára 1973-ban, romló egészségi állapota miatt járt Lengyelországban, két hónapot töltött a krakói kórházban. A Karácsonyt ezúttal a családjával töltötte, és újra találkozott Karol Wojtyła bíborossal. Krakó metropolita érseke mindig élénken érdeklődött kazahsztáni lelkipásztori munkája iránt. Mára legendává vált Władysław atya egykori dialógusa a lengyel bíborossal: „Władysław, Te kell, hogy itt ülj ebben a bíborosi székekben, Te érdemelted ki azt, és nem én – mire az atya azt válaszolta – „Nem-nem, én Kazahsztánban dolgozom, ott akarok meghalni, és azt akarom, hogy ott is temessenek el.”

A hosszú láger- és börtönévek megtették a maguk hatását, a missziós atya a betegségek egész csokrárt cipelte testében: cukorbetegségből származó lábszárfekély, alsó végtagi érrendszeri elzáródás. Krakó

érseke azt javasolta a súlyos beteg Władysław atyának, hogy maradjon Lengyelországban, hogy otthon kezelhessék. Bukowiński atya azonban kitartott amellett, hogy vissza kell térnie kazahsztáni híveihez. Karagandába való hazatérését követően lábai fokozatosan felmondták a szolgálatot, ezért utolsó évében a szentmisét már csak ülve tudta végezni. Életvégső pillanatában azonban akkor sem veszítette el, amikor a betegség nagymértékben megváltoztatta a külsejét is, bár megpróbálta elrejtetni végtagjait, mivel kezűjai nagyon meg voltak dagadva, erősen duzzadt lábait pedig sebek borították.

Miután karagandai paptársa és barátja, Chira Sándor titkos püspök kezéből felvette a betegek szentségét, az áldozatos és betegségeit hősiiesen hordozó Władysław atya 1974. december 3-án adta vissza lelkét Teremtőjének. Kazahsztán apostolatát ezek kísérték utolsó útjára. 1992-ben hamvait a bányák miatt beszakadó temetőből a karagandai Szent József templom külső falába helyezték át, Chira Sándor püspök sírhelye mellé. 2008-ban Władysław atya és Chira püspök földi maradványait újratemették a templom oldaloltára alatt, ahol a karagandai hívek részéről mély, élő tisztelet övezi mindkettejüket. 2016. szeptember 11-én Ferenc pápa boldoggá avatta Władysław Bukowiński atyát.

A halála után nyomtatásban megjelent *Emlékiratai* című kötet több értékes megfontolási szempontot kínál ma is a híveknek és a lelkipásztoroknak egyaránt.

Képessé válni mindennek a jó oldalát látni. Miután az egyik munkatáborban éjszaka az atya egyik fogolytársa gyóntatása után visszatért a helyére, a szembejövő börtönőr pofon vágta. Az atya azon körülmények között „leereszkedő vállveregetés” gyanánt fogadta azt.

Az erőszaknak is megvannak a határai. Ki tilthatja meg az imádkozást? Az egyik kihallgatás szünetében az újságot olvasó nyomozó megkérdezte a sarokban ülő és ujjain rózsafűzért imádkozó Władysław atyát, hogy mit csinál. Miután a válasz az volt, hogy „Istenhez imádkozom”, a nyomozó felugrott, és teli torokból ordította: „Itt tilos Istenhez imádkozni!” Az atya szenvtelenül válaszolta: „Nyugodjon meg, kérem, a jövőben úgy fogok imádkozni, hogy ne vegye észre.” A lélek szabadságában imádkozni mindig és mindenütt lehet, csak akarat kell hozzá.

Képessé válni az ellenszerezetere. Az atya nem ítélte el ellenségeit, ellenkezőleg, Isten irgalmára bízta őket. „Azoknak, akik mélyebben értik ezeket a dolgokat – írta – hozzátenném, hogy számomra Krisztus ellenszerezet parancsa nem valamiféle szép utópia, hanem rendkívül valóságos és életszerű dolog.”

A jövő elkerülhetetlenségének megértése. „Vannak fordulópontok az életben. A múlt visszavonhatatlanul véget ér, egy teljesen új jövő jön el.” Nagyon gyakran nem azonnal fogjuk ezt fel, hanem sokkal később. „Mit hoz a jövő? Valami teljesen újat” – írta az atya.

Képessé válni arra, hogy megtaláljuk a kiutat a nehéz helyzetekben. Első bebörtönzése után Władysław atya azért választotta az éjjeliőr munkát, hogy éjszaka gyóntathasson.

Az árral szemben úszni. Az atyának felajánlották, hogy telepedjen vissza Lengyelországba, de ő ezt elutasította, inkább a Szovjetunióban maradt, hogy a száműzetésben élő katolikus híveket szolgálhassa.

Önfeláldozás. Władysław atya soha nem hanyagolta el lelkipásztori munkáját, minden idejét, egészségét és erejét feláldozta, hogy minél több hívőhöz eljusson. *„Krisztus nem kímélte magát” – mondja Pál apostol is, aki valószínűleg önmagát sem kímélte. Nem azért vagyunk felszenelve, hogy magunkat féltjük, hanem, ha szükséges, életünket adjuk Krisztus juhaiért.”*

Hirdetni az evangéliumot a „zárt ajtók” ellenére is. Az atya megosztott egy esetet, amikor egy nagymama szorgalmazása ellenére a lányunka nem akart megkeresztelkedni. Az atya elkezdett vele levelezni. *„Érdeemes-e időt pazarolni és leveleket írni olyan embereknek, mint a mi Szófiánk, akik látni sem akarnak papot? – Igen, ilyen talajba is vetnünk kell az evangélium magvait. Meglehet, a jó mag sok év múlva kicsírázik.”*

Ne félj a haláltól! *„Miközben a börtönudvaron feküdtem a golyózápor alatt, meglepően nyugodt voltam. Az egész, akkor 36 éves életem egyetlen pillanatba tömörült. A mellettem fekvőknek még feloldozást adtam. Gondolataim nagyon intenzívek voltak. A*

jelen idő végét és az örökkévalóság felvillanását éltem át. Az élmény leírhatatlan és csodálatos volt, lehetetlen elfelejteni. A szellemem szabadon lebegett a jelen és az örökkévaló kö-

zött, ahogyan soha azelőtt, és azóta sem az életben.”

„Gondolj szüntelenül a végső dolgokra, és soha nem fogsz elveszni” – írja a boldogemlékü atya.

Mennyei Atyám, Te, aki boldog Władysław atyát börtönökben és táborokban lelkipásztori szolgálattal bíztad meg, mély hitet, bátorságot és mindent megbocsátó szeretetet adományoztál neki. Kérlek, részesíts engem is ezen adományokban, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a modern világban az evangélium szerint élhessek. Közbenjárására segíts, hogy Fiad, Jézus Krisztus hűséges tanítványa legyek, és úgy szeressem felebarátaimat, ahogyan Ő szeretett minket. Ámen.

Riskó Marianna

Hírmorzsák

Templombúcsú

Június 9-én tartották meg a búcsú szentmisét **Bulcsúban**, a Szentlélek eljövetele templomban, amelyre Beregszászról és környékéről jöttek a hívek, hogy együtt ünnepeljenek. Az ünnepi szentmisét Molnár János esperes atya celebrálta, az ünnepi beszédet Rohozsán József állandó diakónus mondta.

A Szentlélek eljövetelének ünnepe alkalmából **Csetfalván** is megtartották a templombúcsút Pünkösdhétfőn, melyre sok hívő és atya jött el, nemcsak helybeliek, hanem a környező település lakói is.

A Pünkösöd utáni első vasárnap ünnepeljük a Szentháromságot. Az idén **június 15-re esett Szentháromság vasárnapja. Ungvár-Bozdoson** a templom titulusa a Szentháromság. Ezen a napon tartották meg a búcsút, de kettős ünnepet ült az egyházközség, mert a templom idén **25 éves**. A város nyugati kerületében, az angolkisasszonyok rendjének kolostora mellett építették fel 25 évvel ezelőtt Kárpátalja egyik legmodernebb templomát, melyet 2000. június 18-án szentelt fel az akkori apostoli nuncius, Nikola Eterovič. A június 15-i ünnepi szentmise főcelebránsa Zsarkovszkij Péter atya, egyházmegyénk általános helynöke volt, akivel együtt celebráltak a templomot ellátó ferences atyák, valamint a környéken szolgáló atyák.

Macsolán is június 15-én, Szentháromság vasárnapján ünnepelték a templombúcsút, melynek meghívott szónoka Pogány István, munkácsi plébános atya volt. „Amikor a Szentháromságra tekintünk, akkor a személyei között lévő szeretetkapcsolat az, ami hangsúlyos. Az Atyának vagyunk a gyermekei, a Fiúnak a testvérei és a Szentléleknek a templomai” – mondta többek között István atya prédikációjában az ünnepre egybegyűlt híveknek.

Keresztelő Szent János születésének ünnepén, **június 24-én** tartották meg **Nagymuzsalyon** a templombúcsút, melynek meghívott szónoka Kvascsuk András viski és técsői plébános volt, aki prédikációjában Keresztelő

Szent Jánosról többek között ezt mondta: „Ő mindig arra buzdít bennünket, hogy mi is Jézusra tekintsünk, az Isten Bárányát tartsuk szem előtt”.

Benében Jézus Szíve templombúcsút tartottak **június 27-én**. Az ünnep meghívott szónoka Pap Sándor atya volt, aki prédikációjában többek között ezt mondta: „A szeretet teszi az embert minden időben igazán értékké. Ezért kell belépünk Jézus Szentséges Szívébe”.

Június 28-án, Szűz Mária Szeplőtelen Szívének ünnepén tartották meg **Sislócon** a templombúcsút, melynek ünnepi szónoka Bán Jónás ferences atya volt.

Bérmálkozás

Pünkösdvasárnap a **munkácsi székesegyházban**, június 15-én, Szentháromság vasárnapján **Sárosorosziiban** tartották bérmálkozást, melynek keretében egyházmegyénk főpásztora, Lucsik Miklós OP püspök szolgáltatta ki a szentséget az arra felkészült fiataloknak és felnőtteknek.

Elsőáldozás

Egyházmegyénkben is a **május, június hónap az elsőáldozások időszaka**. Az elsőáldozás jelentősége túlmutat a külsőségeken – a szép ruhán, a virágokon vagy a családi ünnepelésen. Ez a nap a keresztyén élet egy új szakaszának kezdete: a tudatos, személyes hit gyakorlásának első komoly lépése. Az Eucharisziában való részesedés azt jelenti, hogy Krisztus jelenlétét fogadjuk be az életünkbe – nem csupán jelképesen, hanem valóságosan. Ez az esemény segít abban, hogy a gyermek vagy a felnőtt közelebb kerüljön Jézushoz, megérezze szeretetének erejét, és elinduljon egy személyesebb, tudatosabb lelki úton. Az elsőáldozás nem lezárás, hanem kezdete egy olyan életformának, amelyben a hit mindennapi valósággá válik. Ennek a nagy eseménynek voltak tanúi mindazok, akik **Munkácson, Beregardóban, Ungváron, Beregszászban, Szolyván, Huszton, Neveltenfaluban, Nagyszőlősen**, és bizonyára az egyházmegye más egyházközségeiben is részt vettek az ünnepen.

Táborok

A **Hit és Fény Mozgalom** „Sziklavár” és az „Öröm Hírnökei” közösségeinek közös **táborát** tartották meg **június 16. és 20. között**. A szív utazása: a születéstől a világosságig címmel, mely valódi lelki utazássá vált a résztvevők számára. Az imádság, a megosztás, a közös játék és éneklés mélyebb egységet hozott létre: egy olyan közösséget, ahol Isten és az egymás felé nyitott szívek találkoztak. Minden nap új lelki felismerést hozott – Krisztus születésétől a világosság győzelméig a sötétség felett. „A tábor nemcsak kikapcsolódás volt, hanem találkozás Istennel, önmagunkkal és egymással” – mondták hálátelt szívvel a szervezők.

Több egyházközségben az idén is megrendezik a kisebb és nagyobb gyerekek számára a bejárás vagy más néven a **napközis táborokat**, ahol egy héten keresztül értékes szabadidős és hitnövelő foglalkozásokon és élménygazdag programokon keresztül segítik a hittanos gyerekek hitének és közösség tudatának fejlődését. Több településen csatlakoztak az ún. **Vakációs Bibliahét** elnevezésű programhoz, mely a keresztény erkölcsi értékek terjesztését célzó 5 napos program, ami hozzájárul a gyermekek hitbeli és erkölcsi neveléséhez, nemzeti identitásuk erősítéséhez és egymás elfogadásához. „A 2025-ös Vakációs Bibliahéten, melynek címe Vízjelek, öt vizes történeten keresztül mutatjuk be Isten népe iránti gondoskodó szeretetét” – olvashatjuk a vakációs bibliahét honlapján. Csapon, Aknaszlatinán, Nevetlenfaluban, Ungváron, Munkácson, Beregszászban, és más plébániákon is lelkesen készülnek a hitoktatók és segítők a színvonalas programok lebonyolítására. A napközis táborokon és a Vakációs Bibliahéten kívül **ottalvós hittantáborok** is várták-várják a gyerekeket. Őszi számunkban részletesebben is beszámolunk a táborokról.

A már hagyománnyá vált **MITAKU-t**, azaz a **ministráns találkozó és focikupát** az idén **június 24. és 27. között** rendezték meg **Karácshalván** a görögkatolikus líceumban. Az

öt főből álló mikro és makro csapatok mindent beleadva vettek részt a bajnokságon. A foci mellett hangsúlyt kapott a fiúk lelki életének formálása a hit gyakorlatai által, valamint az egészséges szórakozásnak, kikapcsolódásnak is megvolt a helye. Minden évben jó alkalom ez arra, hogy az egyházmegye magyar ajkú ministránsai megismerjék egymást és elmélyüljenek az Istennel és az egymással kötött barátságban. Ebben a jubileumi szentévbén a MITA-KU egyházmegyei zárandoklattal zárult Beregszászban.

A nyár másik hagyománnyá vált tábora, amit nagyon várnak a fiatalok, a gitáros tábor. A **XII. Kárpátaljai Keresztény Gitáros Tábor** az idén **július 7. és 13. között** rendezték meg **Ungváron**, a Szent Gellért Kollégiumban. Nemcsak azok a fiatalok vehettek részt, akik már tudnak gitározni, hanem jelentkezhetek olyanok is, akik szerettek volna megtanulni. A zene és az ének fontos része a liturgiának. A fiatalokhoz közel áll a gitáros zene, hiszen viszonylag könnyen elsajátítható hangszeres tudást ad arra, hogy saját egyházközségeikben is alkalmazhassák. A gitározás és gitártanulás mellett fontos része a tábornak a közösséggé kovácsoló játékok, a szentmise, a közös imák és a szentségimádás, melyeknek a fiatalok aktív részesévé válnak.

Július 7. és 12. között a csapi egyházközség családgyesítő hittantábor szervezett **Egerben**. A kulturális és a kikapcsolódást szolgáló programok, a játékos feladatok, a kirándulás, a fürdés sok vidám pillanattal ajándékozta meg a családokat.

Július 18. és 20. között Roska Péter atya az idén nyáron is megtartotta hagyománnyá vált nyári **lelkigyakorlat** a radvanci Szent Gellért Kollégiumban.

Papi jubileumok

Szulincsák Sándor atya az idén ünnepli **pappá szentelésének 25. évfordulóját**. **Június 15-én Ungváron** tartotta meg ezüstmiséjét, melyben a magyar, az ukrán és a szlovák szentmisék közösségei részvételével adott hálát 25 éves papi szolgálatáért. Imádkozunk Sándor atyáért, hogy az Úr iránti szeretetben még sokáig szolgálhassa Őt!

Snep Roman atya az idén ünnepli **pappászentelésének 25. évfordulóját**. Ünnepi ezüstmiséjét és az azt követő ünnepi ebédet Aknaszlatinán tartották meg egyházmegyéink főpásztorának, Miklós püspöknek a részvételével.

Egyéb hírek

Külsejében, belsejében megújultan szentelte meg a Munkácsi Szent Márton-plébánia **könyv- és kegytárgyboltját** Lucsok P. Miklós OP püspök **június 9-én**, pünkösdhétfőn, Mária, az Egyház Édesanyja ünnepén. A Munkácson megnyílt könyvesbolt egy olyan hely, ahol kicsiny, de hangulatos körülmények között nyugalomra, finom kávéra, értékes olvasmányokra talál az oda betérő vásárló.

Június 4-én, 20 óra 25 perckor a világ számos pontján meggyújtották az **Összetartozásunk Tüzét**. Idén 6 földrész

48 országának 659 településéről érkezett regisztráció, de a világ 915 pontján gyúltak fel a fények. Ezt a kezdeményezést a Kárpátaljai Magyar Cserkészszövetség indította el öt évvel ezelőtt abból a célból, hogy elősegítse a nemzeti tudat élön tartását a magyar emberek között. Munkácsan a tűzgyújtásnak a Munkácsy Mihály Magyar Ház adott otthont. Az összegyűlt közösséget Popovics Béla művészettörténész újabb előadása kápráztatta el. Természetesen nem maradt el a közösen elfogyasztott sült kolbász sem, mely alkalmat adott a jelenlévők közötti beszélgetésre és az összetartozás megélésére.

Június 13-án, Ungváron Lucsok Miklós OP munkácsi püspök is részt vett az „Emberi jogok: helyzet, ellenőrzés, valós intézkedések” című **emberi jogi fórum** megnyitóján, amelyen politikusok, jogvédők, katonák, papok és önkéntesek vettek részt. A rendezvény az ukrán himnusszal és egy perces néma csenddel kezdődött, majd Pavlo Szosznyickij tábori lelkész imádkozott Ukrajnáért és védelmezőikért. Lucsok püspök beszédében kiemelte: az emberi jogok alapja az ember méltósága, amelynek igazsága Istenben található meg. „Nagyon fontos, hogy Istenben keressük életünk alapját, mert benne találjuk meg az emberi méltóság igazságát” – fogalmazott. A fórum három fő témát dolgozott fel: a katonák és hadifoglyok jogait, a gyermekjogok helyzetét, valamint az orosz agresszió következtében Kárpátalján jogsértést szenvedett állampolgárok jogvédelmét.

Június 21-én tartották meg az **Őszintén a püspökkel** elnevezésű programsorozat következő alkalmát a munkácsi Szent Márton-székesegyházban. A püspök atya találkozott az érdeklődőkkel, akik kérdéseket tehetek fel a lelki élettel és az élet nehézségeivel kapcsolatban. A délutáni program az Isteni irgalmasság rózsafüzérével kezdődött, majd Miklós atya tartott egy általános bevezető előadást,

melyet a kérdések és válaszok párbeszéde követett. Végül szentmise koronázta meg az értékes és sokat adó délutánt.

XIV. Leó pápa június 13-án, pénteken jóváhagyta kilenc boldog kanonizálását és kijelölte a **szentté avatási szertartások időpontját**. A konzisztóriumon a Szentatya bejelentette, hogy **Boldog Pier Giorgio Frassatit és Boldog Carlo Acutist szeptember 7-én** együtt avatják szentté. Mindkét szentté avatást nagy várakozás övezi a hívek részéről; az egyik fiatal boldog, Pier Giorgio Frassati a 20. század elején élt, a másik, Carlo Acutis az első 21. századi szent lesz. XIV. Leó pápa **2025. szeptember 6-ára** tűzte ki **Bódi Mária Magdolna boldoggá avatásának** időpontját. A szertartást Leó pápa képviselőjében Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek fogja végezni.

Hirdetések

Augusztus 5-től 12-ig jubileumi szentévi zarándoklat lesz Rómába, melynek keretében a résztvevők megtekintik az örök város nevezetességeit, fő bazilikáit és áthaladnak a szentkapun. A három éjszaka szállásköltsége, a félpanziós ellátás és az útiköltség 350 euróba kerül. Jelentkezni és bővebb tájékoztatást kapni Megyesi László diakónusnál és Fudella Attilánál lehet.

Thurzó Péter atya szeptember 1-től 11-ig zarándokutat szervez Máltára „Szent Pál nyomában” címmel. A zarándoklat során a résztvevők végig követik a kereszténység egyik legnagyobb apostolának útját, és megtekintik Málta főbb nevezetességeit is. Az utazás repülővel történik, a szállás Gozó-szigetén egy jezsuita lelkigyakorlatos házban lesz. A zarándoklat ára 610 euro + a repülőjegy ára. Jelentkezni Vass Veronikánál lehet az útlevél fénymásolatával és 150 euro előleg befizetésével.

A hátlap fényképein látható (BALRÓL JOBBRA)

Szent Devasahayam Lázár vértanú, az első indiai világi szent. A 18. században az indiai Travancore maharadszájának udvarában tisztként szolgált. Hinduként született, akit a kereszténységre történt áttérése miatt megkínóztak, majd katonatársai meggyilkoltak.

Bódi Mária Magdolna vértanú, aki a 20. század legsötétebb éveiben minden erejét, képességét Isten szolgálatába állította, reményt adva a rászoruló, a hittől elszakadt, a háború borzalmait átélő embereknek. 24 évesen életét adta Krisztusért. 2025. szeptember 6-án avatják boldoggá.

Ismael de Tomelloso 1917-ben a spanyolországi Tomellosóban született és 1938-ban, 21 évesen halt

meg. A spanyol polgárháború alatt hitéért életét áldozó hős katona. Isten szolgája hősies erényeit elismerve az egyház az idén boldoggá avatja.

Enrico Medi 1911-ben az olaszországi Porto Recanatiban született, és 1974-ben halt meg Rómában. Fizikus tudós, politikus, aki a tudomány és a politika világában hősies módon élte meg a hiteles kereszténységet. Isten szolgája hősies erényeit elismerve az egyház az idén boldoggá avatja.

2023-ban avatták boldoggá a lengyel zsidómentő, hétgyermekes vértanú **Ulma családot**, akiket 1944-ben gyilkoltak meg. „A gyűlölettel és erőszakkal az evangéliumi szeretetet állították szembe. Ez a lengyel család, mely fénysugár volt a második

világháború sötétségében, legyen mindannyiunk számára példakép” – mondta róluk Ferenc pápa.

Antal Veronika az első romániai boldoggá avatott nő, ugyanakkor ő az első romániai laikus is, akinek kimondták mártíromságát. Veronikát negyvenkét késszúrással ölte meg egy fiatal fiú, mert a lány ellenállt szexuális zaklatásának.

A lombardiai **Maria Cristina Cella Mocellin** azok közé a tiszteletre méltóak közé tartozik, aki fontosabbnak tartotta gyermeke életét a sajátjánál. A harmadik gyermekük várandóssága idején újult ki a 18 éves korában először jelentkező rosszindulatú daganata. Cristina a magzat egészsége érdekében nem vállalta be a kemoterápiát.

AZ ÖREG VITORLÁS

A mélységes tenger fenekén egy nagy rózsaszín korallszirtre támaszkodva egy öreg vitorlás ült.

A két oldala már-már teljesen elpusztult, farán, első látásra akár csak egy hajóablak, egy tökéletesen kerek lyuk éktelenedett, de az orrán még ott volt az a lágy formájú női fej szélfúttá hajával. Az ókori hajósok merészségét bizonyították ezek, akik ismeretlen tengerek felé hajóztak, és mindenkinek elmondták, hogy nem nyugodtak bele a mozdulatlan üldögélésbe az égszínkéi habok között.

Ha figyelmesebben megnézte az ember, az egyik sarokban – ami valószínűleg a raktér egyik sarka kellet, hogy legyen – egy szép, lapos nyelvhal aludt, aki annak köszönhetően, hogy tudta utánozni a tenger színeit, el tudott menekülni a nagyobb halak falánksága elől.

Egy nap éppen elszundikált, amikor meghallotta, hogy valaki kiabál: – Segítség! Segítség!

Sügérke volt az, egy bájos, élénkpiros, kék, lila színekben pompázó halacska, aki felhívta magára Szemecske figyelmét. Szerencsére Nyelvhal kisasszony eltakarta a kicsikét, így üldözője, aki nem látta többé, megállt a tengeri csillagokkal beszélgetni.

– Hol vannak a szüleid? – kérdezte Nyelvhal kisasszony.

– Elmentetek algát szedni, de én untakoztam. Kíváncsi voltam, nézelődni akartam és végül eltévedtem. Te itt laksz? Milyen furcsa a házad!

– Ez igazából nem egy ház, ez egy hajó.

– Mi az a hajó?

– Egy nagyon nagy csónak, amit azért építettek az emberek, hogy lebeghessenek a vízen, és hogy átszelhessék a tengereket.

– De akkor hogyhogy itt van lent és már nem lebeg?

– Ez egy hosszú történet. Rája apó mesélte, hogy az apjának a nagyapja sok-sok évvel ezelőtt egyszer hallott egy roppant nagy durranást, és rögtön ezután látta, amint két vasgolyó sebesen ereszkedik a vízbe, utánuk jött egy vitorlás hajó, amely szép vitorláival és egy tátongó hasadékkal a tenger fenekére süllyedt.

– Ó, és azután mi történt?

– Nos... Rája apó azt már nem tudta elmesélni nekem, mert egy cápa közeledett, és nekünk gyorsan el kellett menekülnünk. Én csak azt tudom, hogy nekem nagyon kényelmes ez a hajó,

mert megvéd a veszélytől. Néhány napja ez az öreg fal mentette meg az életemet.

– Hogyan mentette meg?

– Halacska, halacska, nagyon türelmetlen vagy! Ne vágj közbe és megtudod!

– Bocsánatot kérek.

– Nos, miről is akartam beszélni... Ó, igen, megvan, az életemről! Éppen egy csigát figyeltem, aki a házát egy medúza felé vitte, amikor hirtelen észrevettem egy tuskés ráját, aki felém tartott mérgezett fullánkjaival. Még épp idejében bújtam be a fal mögé, ő pedig, mivel már nem tudott fékezni, a fába döfte a fullánkját. Nagyon komikus látványt nyújtott, ahogy ott csapkodott az uszonyaival. A fűrészhal segítségével tudott csak kiszabadulni.

– Milyen vicces, bár csak itt lehettem volna megnézni az előadást! Egyébként egyedül laksz itt?

– Jó ideig azt hittem, hogy egyedül lakom, de most este Tőkehal úr eljött szólni nekem. Emlékszem arra a boldogságra, ami az arcán tükröződött. Sebtében követnem kellett a roncsokon át és egyszer csak... látom a kagylók és a korallak között Tőkehal mamát egy nagy sereg halacsemetével. Képzeld, egyre több és több csöppség született. Tehát sokan lakunk itt és szeretjük egymást. Ahogy látod, van itt hely mindenkinek.

– Ez tényleg igaz – mondta Sügérke. – Én is találtam ma itt menedéket.

Megyek és elmesélem a szüleimnek.

